

INDEX

- libus, valida est electio minoris natu-
etiam feminae, prætermisso masculino
primogenito digniori. 187. B.
- Maiores instituti** si sit alicui concessa
facultas in quocunque filiorum, aut fi-
liarum, voluerit, instituire illum potest
in filia, prætermisso filio maiori ac dig-
niori. 187. C.
- Maiores** successorem eligendi si institu-
tor liberam facultatem alicui concessit,
quando eligere poterit inimicum insti-
tutoris, & in quibus euentibus non. 188.
A.
- Maiores iuxta legum præscriptum**, in-
stituens in non adeo digno, prætermisso
digniori ac maiori natu, etiam si is ma-
ioratus iurisdictionem in alios habeat, non
peccat. 195. C.
- Maiores** instituens in indigno, si ma-
ioratus iurisdictionem habeat, & futurum
id sit in perniciem subditorum, culpa
est lethalis, cum restituendi onere dam-
na sequuta. Quando nullum damnum
alijs inde immineret, raro esset culpa le-
thalis. Nisi in capax eligeretur. 166. C.
- Maiores** quomodo titulo præscriptio-
nis comparatur ac probetur. 200. B.
- Maiores** regiam requirens facultatem
ut sit validus, validus non est, si post eum
confectum regia facultas obtineatur, ni-
si in ea dicatur, confirmari maiores
antea confectum. Quando autem insti-
tutio & facultas eandem continent die,
facultas præsumitur antecessisse, nisi co-
trarium probetur. 201. D.
- Maiores** indigens regia facultate ut sit
validus, si sine ea invalidè sit institutus,
ut validus reddatur, non sufficit confir-
matio in forma communi, sed requiritur
in forma speciali: confirmatur verò
in forma speciali, quando dicitur confir-
mari iam antea institutum. 204. B.
- Maiores** invalidè instituti sine regia fa-
cultate, si à Rege approbentur, aut confir-
metur, in ipso meto instrumento, invalidè
antea confecto, censetur confirma-
tus ex certa scientia, ac in forma specia-
li, validusq; redderetur. Et quibus alijs
modis idem fiat. 204. C.
- Maiores** si institutus fuit facultate Regis
surreptitia, aut sine Regis facultate, nec-
cessaria, vel confirmatus fuit à Rege in-
validè, & cum eis titulis præsumptis bo-
na fide à successoribus fuit possessus de
cem annis inter præsentem, & viginti in-
ter absentes, titulo præscriptionis est
comparatum dominium illius. In foro
tamen exteriori fortè non præsumetur
bona fides. 205. A.
- Maiores** institutionem ex eo nullam,
quòd de Regis facultate non sit facta, in
nullo euentu potest princeps confir-
mare post mortem institutoris, ac vali-
dam reddere, nisi id omnino postulare
bonum commune, & facta compensa-
tione ijs, in quorum præiudicium id ce-
deret, aut nisi illis omnibus liberè con-
sentientibus: habetque id verum, etiam
si institutor peteret, ut princeps post
suam mortem eam institutionem confir-
maret. 206. D.
- Maiores** invalidè instituti sine regia fa-
cultate, si institutor mandavit peti con-
firmationem illius, & post mandatum da-
tum, incidit in amentiam, & adhuc inte-
gra, vique eius mandati confirmatio ob-
tineatur, est nulla: quia mandatum per
eam amentiam expiravit. Si autem ali-
quid rite petatur post amentiam, & obti-
neatur ante mortem institutoris, validus
efficitur. 210. B.
- Maiores** in iustitiam, etiam si invalidè sit
sine Regis facultate ob solas substitutiones,
& non ob bona, ex quibus est institu-
tus, si confirmatio illius obtineatur
post mortem institutoris, invalida est.
211. B.
- Maiores** si ut valide institutor necessa-
ria est facultas Regis, necessarium est in
hoc regno ut præcedat confectio litera-
rum eius facultatis, nec sufficit dupli-
catè expeditam esse per verbum fiat.
214. D.
- Maiores** instituendi facultas concessa à
principe non expirat morte principis,
qui illam concessit: estò maiores vi
eius facultatis nondum esset institutus:
modò tamen literæ ea de re essent con-
fectæ & subscriptæ ab eo principe. 217.
A.
- Maiores** sine regia facultate invalidè in-
stituti, estò confirmetur, si tamen lite-
re eius confectio non sit integrè cõ-
fecta tempore mortis eius Regis, expi-
rat ea confectio, invalida que est talis ma-
ioratus institutio. 218. B.
- Maiores** invalidè instituti, si confir-
mantur vivente institutore, nec tamen literæ
eius confirmationis expeditæ sint vivente
instituto, expediti non possunt, in-
valida que est ea institutio. 219. A.
- Maiores** institutio facta quidem ab eo,
qui

INDEX.

- qui facultatem ad illum instituendum habebat, ignorante tamen ipso eam facultatem habere, inualida est. Habens tamen facultatem, esse non exprimat, se ex illa maioratum instituere, censetur ex ea illum instituere. 219. C.
- Maioratum instituendi qui facultatem à Rege habet, esse ea non utatur decennio à puncto concessionis, potest vi illius eum instituere. 220. C.
- Maioratus institutio necesse non est ut fiat scriptura publica, sed satis est, si alijs legitimis probatioibus, prout fuerit qualitas institutionis, probetur. Et quid in Lusitania. 222. A.
- Maioratus institutio quando fieri debet ex regia facultate, necesse est, ut ea facultas instrumento publico sit consecrata à principio subscripta. 222. D.
- Maioratus in institutione licet necessaria non sit scriptura, in promissione tamen de non meliorando alio, atque adeo de non instituendo in illo maioratu, ut irrevocabilis sit, necessaria in hoc regno est scriptura. 223. B.
- Maioratus institutio sufficienter in hoc regno sit ac probatur scriptura privata ut & alij contractus. 223. B.
- Maioratus institutio valet facta in schedula, non sub scripta, modo in alia scriptura publica fiat remissio ad illam, & constet eam esse, ad quam sit talis remissio. 223. D.
- Maioratus institutio valide si effecta sit, non in instrumento publico, fieri expedit publicationem illius coram iudice, citatis ijs, quorum interest validam non esse, ut redigatur in publicum instrumentum. 224. B.
- Maioratus institutio in institutione non indiget. 224. C.
- Maioratum instituere possunt ultima voluntate, aut contractu, dependeretur ab alterius facultate, aut sine ea, qui similiter de suis bonis disponere possunt ultima voluntate, aut contractu. Ceteri non possunt. 225. B.
- Maioratum instituere potest vxor sine vi facultate, ultima voluntate, quæ non sit donatio causa mortis. Donatione verò causa mortis, aut contractu inter viuos, instituere valide illum non potest, nisi ex vi facultate, aut iudicis, viro absente, aut irrationabiliter non consentiente. 225. D.
- Maioratus reuocatio, facta ab vxore sine vi facultate ultima voluntate, quæ non sit donatio causa mortis, valida est. Secus si sine vi facultate facta ut donatione causa mortis, aut contractu inter viuos, nisi accedat iudicis facultas ob viri absentiam, aut quod irrationabiliter prestare non velit facultatem. 226. C.
- Maioratum instituere non potest carens usu rationis, nisi in lucido intervallo. Neque tutor, aut curator, loco illius, tametsi curator obtinere possit confirmationem facti ante amentiam. 227. B.
- Maioratum quovisque mutus (etiam mortuus) instituere, non possit: & quovisque possit. 228. B.
- Maioratum quovisq; minor instituere non possit, aut possit: & quovisque necesse sit interveniat curatoris autoritas ac iudicis decretum. 228. C.
- Maioratus in quovisque instituere non possit prodigus, aut possit accedente curatoris autoritate ac iudicis decreto. Ac quando facultas principis esset necessaria, exprimendum illi esset, tam peti, ut prodigus eum maioratum instituatur. 229. D.
- Maioratum quovisque filiusfamilias ultima voluntate instituere non possit, aut possit. 230. D.
- Maioratum instituere per ultimam voluntatem à filiofamilias de tertio sororum bonorum, eo quod defuncto, vltis fructus, qui in bonis eius tertij ad patrem attinebat, perseverat in patre toto tempore vite sue. 231. C.
- Maioratum quovisque contractu, etiam donatione causa mortis, possit filiusfamilias instituere, aut non possit. 232. C.
- Maioratum instituere potest religiosus valide ante novitiatum, & in novitiatu, atque in nostra Societate ante professionem, aut vota coadiutorum, tum ultima voluntate, tum etiam contractu reuocabili. 234. D.
- Maioratus institutio irrevocabilis facta in novitiatu, aut ante, in vita tamen ingrediendi religionem, est nulla, etiam si inramento non firmetur, nisi fiat duobus mensibus ante professionem de facultate ordinarij, & sequatur professio. Quæ autem ante novitiatum facta esset irrevocabiliter, non animo ingrediendi religionem, firma esset. 235. C.
- Maioratum si valide instituit religiosus, & fructus illius ad ipsum pertinere debebat toto tempore vite sue, nisi religionem ingre-

- ingredereetur, neque aliud disposuit ante professionem, pertinet vltus fructus toto tempore viginti annis ad monasterium succedens in bonis sui religionis: & per mortem ipsius, regreditur ad lucellorem in maioratu. In religione vero non succedente in bonis sui religionis, emissis professione, & in nostra Societate emissis etiam votis coadiutorum, pertinet ad succellorem in maioratu. 236. A.
- M**aioratum instituitur non potest religiosus post suam professionem, neque in nostra Societate post vota coadiutorum. Nisi reliquerit filios, & in hoc regno professus sit non facta diuisione bonorum inter illos, nam instituitur posset in vno descendente maioratum de tertio. 236. C.
- M**aioratum non potest regulariter institui re religiosus facultatem testandi habens a Summo Pontifice. Et num licite possit eum instituire etiam si ad id se extendat ex facultate. 236. D.
- M**aioratum instituire possunt commendatarii Hispaniarum, qui non sunt ordinis Diui Ieronimi. Et facilius commendatarii Diui Iosonis potest Summus Pontifex concedere facultatem ad instituendum maioratum, quam alijs religionibus. 237. A.
- M**aioratum instituire de meliorare potest in hoc regno damnatus, etiam ad mortem naturalem. Idem in Lusitania excepto, quod in eo regno damnatus ad mortem naturalem, neque maioratum instituire potest, neque meliorare in tertio. 239. C.
- M**aioratum instituire, aut meliorare, non potest eodem genere dispositionis, qui testari non potest, aut aliter de suis disponere. 240. A.
- M**aioratus vt in eis instituitur, licet aptiores sint res omnino perpetuae, institui tamen potest, non solum in censibus reddituibus, sed etiam in pecunia & alijs rebus, vt ex illis comparantur res fructu ferre perpetuae. Ioseph etiam maioratui solent res mobiles aliquae, vt nunquam alienentur. 240. D.
- M**aioratus instituitur ex omnibus bonis an sit valida. 241. A.
- M**aioratus an valde ac licite ab Ecclesiasticis de suis bonis institui possit. 242. A.
- M**aioratum institui non potest transeunt ad secundas nuptias & si licet ex priori matrimonio habens, de bonis titulo legitimo ex prioris coniugis comparatis, neque de tertio aut quinto eorum bonorum potest meliorare. 243. A.
- M**aioratum eundem neque ex regia facultate potest instituire, nisi expresserit ea bona comparata fuisse ex prioris coniugis. Neque Rex potest concedere eam facultatem post transitum ad secundas nuptias. 244. C.
- M**aioratum instituire potest ex arrihis prioris matrimonij mulier, quae ad secundas transit nuptias. 243. D.
- M**aioratum potest instituire ex bonis suapellucatis in priori matrimonio coniugis, qui filios habet ex eodem priori matrimonio, ad secundas transit nuptias. 244. B.
- M**aioratum instituire solum potest vir de medietate lucrorum, quae ad ipsum dissoluto matrimonio attribuitur: de medietate vero, quae ad uxorem spectabit, ad ipsam pertinet instituire maioratum testamentum, aut codicillo, sine viri consensu: contra vero, de consensu viri, aut iudicis, accedente Regis facultate, ad id sit necessaria. 244. C.
- M**aioratus instituitur de realia non validsit. 246. A.
- M**aioratus ex censu redimibili quae ratio non institui possit. 246. B.
- M**aioratus ex re emphiteutica, quod feudali institui non potest sine proprietarii consensu, qui in praedictum testis non cedat. 246. C.
- M**aioratus an institui possit ex rebus alicuius regni, & iuxta cuius regni leges institui debeat, atque ex omni Regis facultate. 246. D.
- M**aioratus contingens legitimis filiorum, institui potest ex regia facultate, et si alii qui filiorum, aut filiarum, Ecclesiastici sint. 247. D.
- M**aioratus institui potest de Regis facultate, qui proinde licet filij natiuitatis in legitimis. 248. B.
- M**aioratus in illo institui potest, qui capax est, vt ab institutore eo modo necessitat per vltimam voluntatem, aut contrarium. 249. C.
- M**aioratus ex tertio institui non potest nisi in Lusitania in hoc regno si institutor vnicum habeat descendentes, solum ex quinto institui potest, & non ex tertio, nisi consentiente tali descendente, aut simpliciter, aut pro conditione, quod sub ea conditione non retineatur.

I N D E X.

tur. In parte legitime si absolute imponatur graumē, & nō in incrementō, omnia ea bona libera manēt in hoc regno. Secus de iure communi. 249. C.

Maioratū si parens ex tertio vnico descendēti, inualide instituat, siq; repudiet hereditate, valet institutio quoad vltērūs ad eum maioratum vocatos. 251. B.

Maioratū si ex tertio vnico descendēti inualide quis instituit, aut grauumen legitime descendētis imposuit, & vocatus, aut etiā post illū successor, titulo maioratū triaginta annos illū possederit, eueruari deinceps non potest ea institutio. 251. C.

Maioratū institui potest ex regia facultate in tertio vnico descendētis, quin & in legitima illius. 251. D.

Maioratus si ex regia facultate sit institutus in tertio vnico descendētis, aut etiā contingendo legitimam, seruari debet ordo in vocationibus. 257. Tauri præscriptus. Et quando princeps dispendere potest vt non seruetur. 251. D.

Maioratus institui potest in legitimo per subsequens matrimonium. 253. D.

Maioratus quo vsque institui possit, aut non possit, in legitimo rescripto principis. 253. D.

Maioratū quovsq; institui possit in filio illegitimo naturali, iure etiā Lusitano. 254. C. Maioratus institui non potest in filio illegitimo spurio, neque in facultate regia censendi sunt spurii comprehensi, nisi id exprimat. Et quid de matre, & cōsanguineis alijs. 255. C.

Maioratus in ipsa institutione leges ac conditiones, quæ apponuntur, regulariter non habent rationem conditionū, quæ suspendant institutionem, sed habent rationem modorum. Et quando conditionum rationem habeant. 257. A.

Maioratus institutio quo ad personarum ad eum vocationes, fieri solet sub vera conditione de futuro, de præterito, aut de presenti. Opera verō & grauiora imponi solent sub modo, & quando rationem habeant conditionis, etiam ad comparandum dominium & possessionem ciuilibissimam: & quando sit modus æquipollens conditioni, resoluentq; in nihilū vocationem, adeo vt fructus percepti restitui etiam debeant. 258. C.

Maioratus si institutus sit ita vt ad eum aliquis vocetur sub conditione potestatis, aut sub modo ita vt æquipolleat conditioni, quia in nihilū redigit vocatione, proinde ac si nunquam fuisset facta, tradi

debet maioratus ita vocato, præstari prius ab eo cautione mutua, aut simili mutuanq; de restituendo maioratu cum fructibus ex eo perceptis. Secus si modus non redigat in nihilū vocatione, & si nunquam fuisset facta. Et quā varius modus apponi solet, & quando, & quā vsq; obliget. Et num obliget aliquando delerere maioratū in conscientie foro, nulla expectata sententia. 261. C.

Maioratus institutio facta vltima voluntate sub conditione quocunque modo impossibili, est valida, & conditio habetur pro nō apposta. In hoc tamē regno si facta sit sub conditione impossibili, non natura, sed facto, nulla est. 267. B.

Maioratus institutioni factæ contractū irreuocabili, si apponatur cōditio impossibilis, nulla est, quo ad id præcise, quod sub ea conditione fuerit institutus. Si verō apponatur in institutioni factæ contractū reuocabili, cōditio habet pro nō apposta estq; proinde valida institutio. 267. D.

Maioratus in futuro vltima voluntate, aut contractū quocūq; facta sub modo quous modo impossibili, etiam quia remittitur a iure, valida est, neque est obligatio seruandi eum modum, sed habetur pro nō apposto. 268. B.

Maioratus si institutus vltima voluntate, aut contractū reuocabili, vel ad eū quis vocetur sub conditione, vt iuret se facturum, aut præstaturū aliquid in futurum, remittitur ei a iure obligatio id iuradi, sed non obligatio id faciendi. Si verō id contractū irreuocabili iniungatur, neutrum a iure ei remittitur. Onus autē iuradi seruari modū possibile, nūquam ei remittitur, & quatenus hodie hec locū habeant in hoc regno, & in Lusitania. 269. D.

Maioratus sine regia facultate si in hoc regno ex tertio sit institutus, licet potest institutor ad eū vocare quencūq; suum descendētem, in quocunque gradu, non tamen præponere potest descendētibz transuersalem comparationem sui. Ex quinto verō id potest, & in Lusitania ex tertio. 270. D.

Maioratus ex regia facultate si instituitur contingendo legitimas filiorū, vocari ad eum possunt descendentes masculi per lineam masculinam ex primo institutore, præponēdo illos descendētes omnibus per lineam femininam ex vltimo possessore, etiam si transuersales sint cōparatione vltimi possessoris. Nā

tamen præponi debent transuerses institutoris descendentes eiusdē per lineam semeninā: licet hī astringi possent sumere agnomen & insignia institutoris. 271. B.

Maiores a successione licet ac prudenter excludi possunt religiosus ac institutus sacris ordinibus. Si tamen in hoc regno absq; regia facultate sit institutus, excludi nō possunt, nisi existētib; de numero descendētiū, &c. 272. B.

Maiores si ex regia facultate, sit institutus, inuāida est clausula, qd si possessor incidet in crimē lese maiestatis diuine, aut humane vel Sodomie, transeat ante id crimē, vel ante attētatōē, in vltimis vocatū. Valida autem est, si sine regia facultate sit institutus. 272. D.

Maiores successioni si quis, aut si qua, vocetur sub conditione, aut modo, vt contrahere teneatur cum persona, de tali familia, vel cum tali singulari, cum qua honeste id. possit efficere, ritē ac valide id fit. 274. B.

Maiores ad successione si quis per vltimā voluntatē vocetur sub conditione, si ducat consanguineam, conditio non est habenda pro nō appōsitā, siue addatur, dispensante Summo Pontifice, siue non: quoniam id inest. 275. A. 276. B.

Maiores vt succedat, si quis vocatus sit sub conditione, aut modo, si contraxerit cum tali, pro impletis habentur, quādo ita vocatus non fuit in mora, & per alterum stat. Et quid si vocatus moriatur ante aduentū temporis impletionis talis conditionis, aut modi. 278. D.

Maiores successioni si sub eadem conditione si quis vocatus, & delato maioratu, dicat se non velle contrahere cum illa, aut contrahat cum alia, transit maioratus ad alium, estō postea contrahat cum illa, defuncta priori vxore. Si autē ante delatum maioratum, ducat aliam, & ea mortua, ducat tempore delationis eam, quam ducere erat grauatus, consequitur maioratum. 280. A.

Maiores ad successione si sub eadem conditione sit quis vocatus, & mulier illa alteri nubat, non tenetur illam ducere, qui sub conditione, vt illam duceret, fuerat vocatus, estō illa vidua sit. 280. C.

Maiores successioni si vocatio fiat cum granamine, si grauatus cum aliqua contrahat, id potius solet habere rationem modi, quam conditionis, in quo euentu, quāuis contractū irrevocabili appōsi-

tus esset is modus, si per mulierē fieret, haberetur pro impleto. Quādo haberet rationem conditionis, haberetur pro impleto, si vltima voluntate, aut in contractu reuocabili, esset appōsitus: secus si in irrevocabili. Et in vtroque euentu standum potius esset intento dispensatis, aut contrahentium. 281. B.

Maiores successioni si aliquis vocetur sub conditione, aut modo, vt si contrahat cū muliere talis conditionis, amittatur maioratum vltius vocato, si non seruentur, maioratus amittitur. 284. C.

Maiores nūm amittat, qui ignorantia inuincibili non seruat eam conditionem, aut modum illam ducendo, quē conditionis prohibita non reputabatur, ex mōte præsumpta institutoris pendet. Et in dubio, qualis fuerit illius mens, censendus est, cum non amittere. 285. C.

Maiores in prædicto euentu delerere nō tenetur possessor illius in foro conscientie, antequam res detegeretur. 286. A.

Maiores successioni si vocatio fiat sub conditione, aut modo, vt vxorem ducat ex arbitratu, aut voluntate alterius, vel iuxta illius consiliū, inuāida sunt talis conditio, aut modus, habenturq; pro nō appōsitis. Si aut fiat sub conditione, aut modo, vt consulat aliquē circa vxorem ducendam, valida sunt. Si tñ ad modum difficile peti ab illo id consiliū posset, obligatio non esset seruandi eam conditionem, aut modum. 287. B.

Maiores, aut quodvis aliud, si relinquatur sub conditione, si aliquē cōsulat ad matrimoniu contrahendū, nō redditur inuāida, si idcirco se nō cōsuletur, quia mortuus erat tempore nuptiarū. Quod si esset modus, nulla ea de re est dubitatio. 288. D.

Maiores successores vnde ortu habuit, vt agnomen & arma institutoris accipiant, & vt ad id astringi conueuerint. Successores verō in varijs regnis, armis & insignia singulorum regnorū solent accipere: non verō agnomina Regum, quibus succedunt. 290. C.

Maiores successioni si aliquis sub vera conditione vt assumat agnomē & insignia institutoris vocetur, neq; dominus, neq; ciuillissima possessioe comparat, nisi prius conditione impleta. Atq; ea ipso, qd illā trāsgreditur, res cū fructib; ex eis perceptis, restitueret tenetur successor. Et quid quādo id appōnitur tāquā modus, vt regulariter fit. 291. D.

Maiores

I N D E X.

Maioratus ut transeat ad vltcrius vocatum quando censendus quid sit transgressus modum assumendi agnomen & arma institutoris, qui sub eo modo ad illud fuerit vocatus: 192. D.

Maioratus successor astrictus sub conditione, aut modo, assumere agnomen & arma institutoris, tenetur illa assumere, esse minus decencia sunt: 194. B.

Maioratus vnus si institutus sit sub conditione, aut modo, vt successor assumat agnomen & arma institutoris, sine admixtione alterius agnominis & armorum, non potest simul habere aliud maioratum, qui conditionem, aut modum, assumere agnomen & arma habet. Secus si institutus vtriusque solum obligent assumere agnomen & arma: 195. A.

Maioratus multi si in eodem successore concurrant, & cetera sint paria, agnomen & arma antiquioris, necq; paterni, præponi debent agnomini & armis matris antiqui, materni, aut uxoris. Quamuis hæc non omnino vsu seruentur, & multa de armis regnorum Hispaniarum. 196. A.

Maioratus successor au cogi possit assumere agnomen & arma institutoris, quando institutoris non præcipit. 197. B.

Maioratus institutio, quando legitimas aliorum non cōtingit, successor in illo non plus tenetur præbere alimenta descendentibus institutoris, quam si ex bona vinculo maioratus alligata non fuissent. 199. A.

Maioratus vt instituitur contingendo legitimas alijs debitas, facultas cur concedi non debeat, aut licet possit, & quæ alimēta ac qualia tunc relinquenda sint singulis, quibus legitima debebatur. 200. C.

Maioratum qui ita instituit, etiam si mater sit, quibus alimenta eiusmodi debeat, debenturque etiam si illis non egeant, sed aliunde competentia habeant alimentum. 200. G.

Maioratus eiusmodi institutor imponere non potest vltimam conditionem in eo, quod ita relinquit in eiusmodi alimentum: 201. C. & **Maioratus** institutor non tenetur relinquere eiusmodi alimentum titulo hæredis. 203. A.

Maioratus institutor si non relinquit eiusmodi alimentum, aut ita competentia illa non relinquit, non redditur nulla institutio, sed competit actio, vt de bonis vincularis fontatur. 205. D.

Maioratus institutor si alimēta cōpetentia filiis illegitimis non relinquit, agunt vt de bonis vincularis ipsis soluantur. 205. B.

Maioratus institutor postquam semel cōpetentia alimenta ijs præbuit, quibus legitima debebantur, aut de bonis maioratus collata eis fuerunt, neque ipse, neque successores possed in maioratu, tenentur illis, aut alijs, alimenta aliter præbere, quam si ea bono titulo maioratus non haberent. Et quoviq; consanguineis, & quo ordine, alimenta præbere teneantur. 205. C.

Maioratus possessor, si semel alimenta integre præstita sint, & is, cui data sunt, iterum egeat, quando ei tradere iterum debeat. 210. C.

Maioratum Hispanorum successio anteriori possessori, qui non sit ipsemet institutor, est iure sanguinis, & non hæreditario. 316. D.

Maioratus successio comparatione immediati institutoris, quado sit, nec iure sanguinis, nec hæreditario, sed ex pacto & proindēta, & quado sit iure hæreditario. 317. C.

Maioratus immediatus possessor, qui institutor non est, institui in illo non potest hæredē proximē vocatum, neq; est valida talis hæredis institutio. 318. C.

Maioratus possessor, qui institutor non est, mutare non potest antiquas primi institutoris conditiones, modos, ac vocaciones, neque alias addere. 318. D.

Maioratus ita instituitur, vt expirare debeat in vltimo, ad quē devenit, is vinculare ea bona possit, apponēdo conditiones, modos, & vocaciones, vt vellet. 319. B.

Maioratus qui succedit, neque ex regia facultate mutare potest conditiones, modos, & vocaciones, si primo institutore apposita. 319. C.

Maiores qui succedat, si addat aliqua bona, quæ vinculari apponere potest, etiam prius maioratus, oīa, quæ priori institutioni non repugnent, non tamen tenentur successores ea seruare, nisi potiri velint eo augmento maiore. 319. D.

Maiores interim dum reuocabilis est, potest institutor reuocare conditiones, modos, & vocaciones, vt ei libuerit. Sec post quādi irrevocabilis est effectus. 320. B.

Maiores si testamento ita sit institutus, vt primō vocatus cessatur institutus in illo heres, tunc is succedit directē institutori, reliqui verō oblique, seu fideicommissariē. 321. C.

Maiores si ita institutus sit testamento, ut ratione habeat legatum, aut prælegatum, tunc primo ad eum vocatur, ratione fortitur legatarii, accipereque; illum debet habere de compensatione verâ vltieris vocatorum is maioratus rationem habet fideicommissi particularis. 325. B. n. 8.

Maiores si sit institutus contractu, etiam reuocabili, tamen prius ad eum vocatur, quam ceteri successores, ratione donatariorum sub modo habet compensatione in institutoris. 326. A.

Maiores si testamento, aut codicillis, sit institutus, ita ut ratione fideicommissi vniuersalis, aut particularis, habeat compensatione vltieris ad eum vocati, possessor illius, stando in iure cõmuni, satisfare tenetur vltieris vocato, si id petat, & institutor eam satisfactiõnem non remiserit. 327. A.

Maiores si institutus sit, contra iuram, reuocabi, siue irreuocabili, vltieris ad eum vocatus, petere non potest satisfactiõnem ab illius possessore, nisi superueniat noua causa suspiciõis, de lapidatione, aut deterioratione illius culpa, possessoris. 331. A.

Maiores si institutor remittere potest, possessor, ne satisfare teneatur, atque tunc, si iam euentu dilapidationis, aut deteriorationis, non teneatur satisfare, nisi deterioratio esset dolosa, aut suspicio esset dolosa esse. 332. D.

Maiores si institutor, in satisfactiõne remiserit, imminente dilapidatione, aut deterioratione, culpa possessoris, aut illa iam cepit, impiorare potest vltieris vocatus iudicis officiu, qui si opus fuerit, procedere poterit vsq; ad sequestrum. 333. D.

Maiores possessor, aut alius grauatus huiusmodi relictore, fideicommissum cautione idoneâ prestare tenetur. Si nõ datur, poterit succellor petere, vt ipse in possessione eorum bonorum mittat, quo vsque datur. Si semel aliquam accepit, nõ potest petere alia, nisi fideiussore, fugerint, aut facti sint nõ soluendo. Quibus sufficiens de relictore regno, aut alio maiore opulentiissimo, nõ sit proximè vocatus potest illa petere. Si multi contendat esse proximè vocatos, unicuique est eadẽ prestanda. Et quid ea cautio continere debeat. 334. A.

Maiores possessor si sit de liberis primi gradus institutoris, & proximè vltieris vocatus sit de descendendis eiusdem institutoris, non tenetur satisfare, nisi institutor cõtrarium præcepisset, Cogi non potest facere descriptionem bonorum

Maiores Idẽ de fideicommissis. 335. B. n. 8.

Maiores possessor in hoc regno nõ conseruit prestare eiusmodi cautione. 335. D.

Maiores Hispanus nisi titulum Comitatus, &c. habeat, aut nisi habeat iurisdictionem, dignitas non est, nisi latet, secundum quid, ac improprie. 338. C. n. 20.

Maiores, qui dignitas non est, successione non priuat infamia, quæ nec infestabilem efficit, nec priuat successione in alijs bonis liberis. Quando in pena delicti is infamis priuaretur omnibus bonis suis, priuaretur etiam maiori. 339. D.

Maiores, cui annexum est, vt sit dignitas ratione tituli, aut iurisdictionis, non excluditur infamis eodẽ infamiae genere, quoniam, quid capax est bonorum, quibus annexa est dignitas, est capax annexæ dignitatis, est in incapax esset talis dignitatis directæ, quam nõ annexæ ad aliquid aliud acquireret. 340. B. n. 20.

Maiores non ideo incapax est spiritus, quod dignitatem habeat annexam. 341. D.

Maiores in iurisdictionem & munus exercendum annexa non habeat, succedit in eo amens. 347. A.

Maiores nondum adepti, habente iurisdictione, aut dignitate annexâ, excludit esse amens, qui aliter. 347. D.

Maiores iurisdictionem, aut aliam dignitatem annexâ habente, non priuatur quis propter amentiam, si peruenient post illum adeptum. Et quid quando natus est ante mentis, & non amentiam incidit ante illum adeptum, & quid habet latet intervallo. 349. A.

Maiores nondum adepti iurisdictionem habente, excludi non debet amens, aut aliter ob defectum naturalem regimini ineptus, sed vbi illi debet curator & administrator loco illius. 350. C. n. 20.

Maiores si iurisdictionem & dignitatem annexâ nõ habeat, nõ excluditur a successione in illo furdis simulac mutus. 352. D.

Maiores iurisdictionem, annexam habentis, successione non excluditur furdis simulac mutus, nec cecus. 353. B. n. 20.

Maiores cuiuscunque est capax religiosus, si professionem non emisit, aut in nostra Societate vota coadiutorum. 358. D.

Maiores de adiutor ad vltieris vocatus, etiam quoad commoditatem, eo ipso qd religiosus monasteriorum, quæ nõ succedat in bonis suorū religiosorum, professionem emisit, aut in nostra Societate vota coadiutorum. 359. A.

Maiores non habentis iurisdictionem, aut

INDEX.

nentisq; ad religiosum, cuius monasteriū succedit in ipsius bonis, pertinet ad monasteriū quo ad comoditatem tempore toto, quo is religiosus vixerit: nisi institutio excludat religiosum a successione in illo, vt plerumq; fit. Eo mortuo integrè deuoluitur ad vltimū cōvocatū, 359. C. *de iur. test. ubi non nō*

Maiores religiosi si annexā habeat iurisdictionem, neque in eommoditate succedi monasteriū. 361. A. *non dū lq*

Maiores a quocunque non excluduntur commendatarij, qui coniugati esse possunt, etiam si clausulam habeat excludentem religiosum. 362. D. *non dū lq*

Maiores a nullius successione excluduntur clerici, nisi peculiari clausula excludantur. Et quæ in administratione maioratum exercere clerici per alios debeant. 363. C. *de iur. test. ubi non nō*

Maiores in successione quō vsq; maior natus præferri debeat cæteris. Et quis primogenitus censetur, inter geminos præferunt. 366. A. *non dū lq*

Maiores succedunt vterque simul pro indiuiso duobus geminis, si essent nati, vtq; masculus, aut femina, & ignoraretur quis eorum natus esset prior. 367. C. *de iur. test. ubi non nō*

Maiores nō succedūt illegitime natus ex matrimonio male dicitur cōtracto cū impedimento dicitur, etiā de iure humano, neq; præfertur proli ex eisdē parētib; legitime conceptæ ex matrimonio ritè celebrato post dispensationem in eo impedimento. 369. D. *de iur. test. ubi non nō*

Maiores si quis incapax sit quacunque ratione, succedit proximè vocatus, si incapax etiā non sit, alioquin progressio inter vltimū proximè vocatos fit quo vsq; ad capacem deueniatur. 372. B. *de iur. test. ubi non nō*

Maiores proximè vocatus, si incapax illius sit effectus, & à principe restituitur, aut alia ratione incapacitas esset, tunc, si cessauit post mortem vltimi possessoris, aut post delationem maioratus a ratione, non succedit ille, sed exclusus omnino manet. Si verò tempore delationis cessauerat iam incapacitas, tunc is succedit. 372. C. *de iur. test. ubi non nō*

Maiores successor proximus si renūciat successioni in fauorē vltimū proximè vocati, sibi præiudicat, non verò filijs, si eos postea habuerit, qui succedant. Ea renūciatio si facta esset viuere in iuratore, esset nulla, nisi institutor consentiret & in eo cōsensu perseveraret vsq; ad mortem.

Secus si defunctus esset, essetq; alius maioratus possessor. Et quando si renūciat minor esset, illi competeret restitutio in integrum. 375. A. *de iur. test. ubi non nō*

Maiores datus, si reditus vnus eorū excedat quantitatem deos cætero nō possunt in hoc regno deuenire ad eundem: sed eligi, quē eorū vult, & alter deuenit ad iecū dogenitū. Idē quidō maiores habet eoditiones in cōparabiles in eodem. 376. D. *de iur. test. ubi non nō*

Maiores successor si interficiat instituto rē, aut vltimū possessorē, successione priuatur. Et quis succedat. Et quando comoditas ad fiteum pertinet, quo interfecto vixerit. 377. B. *de iur. test. ubi non nō*

Maiores in successione, itemq; in rebus, quę indiuisib; ad vnū debet deuenire, masculus minor natus eiusdē gradus, præfertur femina: Femina verò præfertur masculus vltioris gradus, quando aliud non fuit expressum. 382. C. *de iur. test. ubi non nō*

Maiores de bonis donatis ab Henrico idē habet. Maiores verò legitimarij in iustitia subiecto, sēp; excluduntur, nisi aliud in particulari sit cōcessum. 382. C. *de iur. test. ubi non nō*

Maiores huius regni in successione, quę cōsiderentur, vt iudicetur, quis alicui præferatur. 383. A. *de iur. test. ubi non nō*

Maiores in successione si femina excluditur cōparatione masculorū eiusdē gradus, fauorabilis est, largiq; proinde intelligēda. Cōparatione verò masculorū eiusdē gradus, est odiosa, strictēq; intelligēda. 383. C. *de iur. test. ubi non nō*

Maiores circa successione videndum est in vnoquoq; loco, quāta representatio, iure eius loci, cōsuetudine, aut dispositione instituentis maioratum, sit introducta, eiq; erit standum. 388. C. *de iur. test. ubi non nō*

Maiores in successione licet standum in solo iure communis representatione locum non habeat, ex quibus tamen capitibus possit locum habere. 399. A. *de iur. test. ubi non nō*

Maiores huius regni qualis successio, & cū quāta representatione, scilicet virtute, sit statuta, quando aliud maioratum institutores non disposuerunt. 399. D. *de iur. test. ubi non nō*

Maiores ex donatis ab Henrico. Idē successione, ac representationis modus. 404. A. *de iur. test. ubi non nō*

Maiores in Lilitanis nō idē succedēdi, ac representationis modus locum habet. 404. D. *de iur. test. ubi non nō*

Maiores Castellæ in successione nō idē circa nepos ex primogenito prædefuncto præfertur patrui, q; pater, ipsius ius aliquod in ipsum transiit, sed quod lo-

gibus eius regni proximè ad eam successe-
sionē vocetur, exclusio patris proximior
in gradu vltimi possessoris. 405. D. **Ma-**
ioratus siue vltima voluntate, siue con-
tractu fuerit institutus, nullum ius filius
præmortuus transmittit in suum filium,
neque vltimi possessoris, ratione cuius
nepos excludat patrem, proximiorē
in gradu vltimo possessoris. 406. D. **Ma-**
ioratus in successione quando nepos
ex filio præmortuo censendus est præ-
latus ab institutore, patre, ex circump-
stantijs, ac ex verbis contractus institu-
tionis maioratus; etiam in loco, in quo
nulla admittitur representatio. 408. B. **Ma-**
ioratus hereditas non esse, nec proinde
in eis succedi iure hereditario, sed
sanguinis, atque adeo locum ex eo ca-
piti non esse representationi in suc-
cessionē in illis, confirmatur. 408. D. **Ma-**
ioratus quia hereditas non sunt, non
vocantur deficiente successore vsq. ad deci-
mū gradū vltimo possessoris, sed deuolu-
tur ad quoscunq. proximiores in in-
stitutum. 409. C. **Ma-**
ioratus in successione huius regni Car-
stellæ, quando institutor aliud non dis-
posuit, locum habet representatio in li-
nea collateralis, non solum vsque ad fi-
lios fratrum, sed in finitum. 417. B. **Ma-**
ioratus huius regni in successione, qui
creati sunt ante legem. 40. Tauri, loc. nō est
representatio in linea collateralis. 416. C. **Ma-**
ioratus huius regni in successione in
linea collateralis vltimo possessoris, qui
ordo seruetur, & quanta cum represen-
tatione, quādo is nullos omnino habet
descendentes, & quando aliud non dis-
posuit maioratus institutor. 417. B. **Ma-**
ioratus in ea successione, quāta exorbi-
tatio à iure communi cernatur. 418. B. **Ma-**
ioratus in eadē successione locū habet
representatio in vltioribus gradibus
hoc est, in descendētibz ex patribz, & ex
patribz magnis, & ita cōsequēter. 419. D. **Ma-**
ioratus in eadem successione locum
habet eadem representatio, est d. colla-
teralis cōparatione vltimi possessoris,
neque descendens, neque collateralis
sit institutoris maioratus. 420. B. **Ma-**
ioratus in successione representatio
in linea collateralis lege. 40. Tauri intro-
ducta, nō est representatio solum gra-
mū progenitoris, sed etiam personam
ipsam cum omnibus suis qualitatibus,
locum illius subeundo ad eos omnes

excludendos, quos parēs ipse, si super-
stes esset, exclusisset. 421. A. **Ma-**
ioratus qui succedit representando per-
sonam alterius, si representatus incapax
erat tempore mortis suæ, ipse quōquo
incapax est, & excluditur à maioratu:
quando verò vocatus ipse succedit, et
in linea descendenti in hoc regno, &
proximior in linea collateralis vltimior
possessoris, tūc incapax progenitoris
ipso nō nocet, si ipse etiā incapax non sit.
421. C. **Ma-**
ioratus qui succedere debet de linea
transuersali, esse debet de stirpe institu-
toris, aut eius, in quo primò fuit institu-
tus, aut certè, in horum defectum, de fa-
milia eorundem latius sumpta. Si enim
vltimo possessori detur proximior de
aliena familia, vt frater vterinus solum,
qui non sit de eiusdem familia, is exclu-
ditur. 422. D. **Ma-**
ioratus in successione ordo, qui ser-
uatur in hoc regno, locum etiā habet in
successione in feudis, capellis, emphy-
teuticis, iure patronatus, & in alijs re-
bus, quæ indiuisa ad vnu deueniūt. 423. C. **Ma-**
ioratus in successione præferuntur
proximiores vltimo possessoris, proxi-
mioribz institutori, quādo aliud institutor
tempore expressit. Seruatur tūc in hoc regno
representatio in eo statuta. 426. A. **Ma-**
ioratus vltimo possessoris probis aliquis
se esse cognatū in certu gradu, & ab eo
sensisse proximiorē, ad alios perti-
net probare, non ipsum, sed alium esse
proximiorē. 432. B. **Ma-**
ioratus huius regni in successione, qui
cui sit præponendus, sit d. ante omnia est
dispositio: expressa institutoris, aut
quā, semoto omni dubio, ex cōsid-
eris intelligitur intēdisse, eaq. proponen-
da est dispositioni legis. 40. Tauri in du-
bio autē dispositioni eius legis est stan-
dum. 437. C. **Ma-**
ioratus in eadem successione, q. in-
stitutor apponat clausulam, q. masculis ex-
cludantur feminas, aut præferantur semini-
nis, nihil censendus est mutasse de dispo-
sitione legis. 40. Tauri, nisi aliud addat.
438. D. **Ma-**
ioratus in eadem successione, q. in-
stitutor apponat clausulam, q. semper
succedat proximior cognatus, nihil de-
rogat representationi lege. 40. Tauri
statuta. 440. D. **Ma-**
ioratus in eadem successione, quod
institutor

INDEX.

- institutor apponat clausulam, q. succedant cognati servata graduu pignora-
tiva, non conferetur derogale repræ-
sentationi lege. 40. Tauri statuta, nisi
ad sint circumstantiæ alie, que contrarium
omnino persuadent. Idē si apponat clau-
sulam, succedat filius minor natu, etiā si
addat repetit. tēpore mortis vltimi pos-
sessoris: neq. enim censetur excludere
nepotem ex primogenito antea defun-
cto. 441. C.
- Maioratibus in Lusitanis de bonis corone
regni, legiq. mētrali subiectis, locū non
habet repræsentatio, ac proinde patrū,
etiā minor natu, excludit nepotē, nisi cō-
trarium expresse fuerit à Rege concessum.
447. C.
- Maioratibus in eisdem an filia præponi de-
beat nepoti. 450. D.
- Maioratibus in eisdē nepos maior natu ex
filio minori natu, præfertur nepoti mi-
nori natu ex filio maiori natu. 451. B.
- Maioratuum eorundē legi mentali subie-
ctorū donatio facta descendenti vltimi
possessoris de bonis talis maiorat. quo
vsq. valida, & quēdā circa hæc. 451. D.
- Maioratibus in eisdē, si filius primogeni-
tus moriatur in bello relicto filio, nepo-
te vltimi possessoris, talis nepos præferet
patruo, filio eisdē possessoris. 454. C.
- Maioratus eiusdem possessor, & filius eius
primogenitus, si eodem bello, aut ex ea-
dem ruina, vel infortunio alio pereant,
quis in maioratu succedat. Et in dubio,
quis ante quem perierit, quis præsumat-
ur ante alium perisse. 455. C.
- Maioratuum eorundē licet incapaces sint
initiatu ordinibus sacris, religiosi, aut
alia ratione excepti à iurisdictione regia,
filij tamen eorū legimi, in successione
aut vltimo possessori, præferendi viden-
tur patruo. 456. B.
- Maioratibus in Lusitanis de bonis patri-
monialibus locus non est repræsentationi,
ac proinde patruus nepoti præfer-
tur, etiā in linea descendentiū, atq. effo-
minor natu sit, quā nepos. 460. A.
- Maioratibus in eisdem filia vltimi posses-
sor, etiā minor natu, excludit nepo-
tem ex filio, quādo aliud non disposuit
institutor maioratus. 461. D.
- Maioratibus in eisdem masculus minor
natu excludit feminam eiusdē gradus
maiores natu. 462. A. D.
- Maioratib. in eisdē, si defunctis parētibz,
succedant nepotes ex varijs hlij & fi-
- liabus, maior natu præfertur cæteris. Si
autē contingeret duos esse æqualis om-
nino ætatis, nepos ex filio, propinqueret
nepoti ex filia, & nepos ex filio ma-
iori natu, præponeretur nepoti ex filio
minori natu. 463. B.
- Maioratibus in eisdem, si filius maior natu
moreretur in prælio, nepos ex illo præ-
feretur patruo. 464. A.
- Maioratibus in eisdem, si vltimus possessor
& primogenitus pereant eodem naufra-
gio, aut eadem ruina, & constet patrem,
vel vno momento perisse ante filium,
succedit nepos, & excludit patruum: Si
verò constet filium obisse prius, succe-
dit patruus, & excludit nepotem. In du-
bio, præsumuntur perisse simul, & suc-
cedit patruus. Ad alios effectus, filius im-
pubes præsumitur perisse ante paren-
tem, impubes post parentem. 464. B.
- Maioratibus in eisdē ante omnia est stan-
dum dispositioni institutoris, illaq. est
primò cōsulenda. Dug. etiā expenditur
clausule diversarū institutionē. 466. D.
- Maioratuum regni Castellæ in successione,
sue illi sint de bonis patrimonialibus,
sue de bonis coronæ regni, præfertur
consobrinus vltimi possessoris, & sobo-
les illius, & in horum defectum, consob-
rina & soboles illius, patruo eiusdem
vltimi possessoris. 484. B.
- Maioratuum Lusitanorum de bonis patri-
monialibus in successione, patruus vlti-
mi possessoris præfertur consobrinis
eiusdem vltimi possessoris. In maiorati-
bus verò de bonis coronæ regni non
succedunt transveriales. 484. C.
- Maioratus immediate vocatus, si tempore
delationis maioratus, cōceptus iam sit,
succedit in illo. 488. D.
- Maioratum non esse impendit, sed irro-
uocabiter pertinere ad eum, qui tem-
pore delationis maioratus, inter existen-
tes, fuerit immediatus vocatus, quibus
argumentis suadetur. 489. B.
- Maioratū esse impendit, cōceptoq. post
delationē maioratus, qui proximior vo-
cabatur, ipsū succedere, & excludi aliū,
quibus argumentis suadetur. 491. D.
- Maioratus quando censendus sit suspēdus,
elseve impendit, quādo nōq. 494. B.
- Maioratus fructus, non sicut fideicomissi
pertinet ad successores in fideicommissis,
sed pro rata temporis anni diuiduntur
inter successores & prædecessorem, hæ-
redesve illius. 509. C.

INDEX.

Maioratus in eadem fructuum diuisione, vnde annus computandus. 510. C.

Maioratus, aut alterius iurisdictionis, vltus fructus si finiatur, consolideturq; cum proprietate, quando non attinebat ad maritum tanquam dos vxoris, quovsq; pænz fiscales ex dilectis cõmissis antecum vsum fructum finitum, ad proprietarium spectent. 515. B.

Maioratus iurisdictionem habens, quando ad alterum deuoluitur, fiscales pænz ex dilectis commissis tempore antecessoris, quovsq; ad antecessorẽ pertineant. 515. C.

Maioratus, aut iurisdictionis, vxoris (aut etiam viri quo ad bona superlucrata in Castella & Lusitania) pænz fiscales ex dilectis cõmissis matrimonio constãte, exequendẽ post matrimonium dissolutum, quovsq; ad virum, aut ad vxorem pertineant. 516. B.

Maioratu delato, continuũ transiit ipso iure absque alia apprehensione dominiũ & possessio, tam ciuilem, quã naturalis, rerum omnium maioratus ad immediatẽ ad eum vocatũ, estõ alius possessionem apprehenderit. 517. C.

Maioratus qui ita comparat possessionem, non potest expellere alium a tenuta & insistentia in rebus eiusdem maioratus propria autoritate, sed iudicis. 519. A.

Maioratu idem successor, non comparat possessionem rerum maioratus, quam antecessor amiserat, & quæ erat apud tertium. 519. C.

Maioratu successor, nõ fictam, sed veram comparat eam possessionem, habetq; proinde effectus omnes verę possessionis. 519. D.

Maioratus successor, etiam iurium incorporalium, possessionem comparat, estõ in ventre matris sit inclusus, & comparat possessionem eiusdem rationis cum ea, quę in prædecessore erat, aliam tamẽ numero. 520. C.

Maioratus estõ peculiari Regis facultate institutus non sit, & estõ sit capella, anniversarium, aut aliud in maioratus modum institutum, don in iurium & possessio transiit eodem modo in proximẽ vocatum. 521. B.

Maioratibus Lusitanis prædicta non competunt. 522. B.

Maioratus legitimũ successorem, qui se esse prætendit, quod summarium remedium, & intrã quantum tempus ei con-

cedatur in hoc regno aduersus tenentem occupata bona eius maioratus, vt ab ea tenuta deiciatur. Neque intentatio eo remedio, & finito, agitur postea nisi de proprietate. 524. A.

Maioratus qui se prætendit legitimũ esse possessorem, aduersus tenentem bona maioratus, eamq; tenuta ipsi denegantem, vt possit intentare remedia possessionis edipiscenda, restituenda, ac recuperenda possessionis. 527. B.

Maioratus quia actuale possessionẽ acciperat, si in ea perturbetur, ab illa deiciatur, quando summarium remedium illi cõpetat, quando nõ item, sed cõtendere debet corã iudicibus ordinarijs. 528. C.

Maioratus summarium remedium possessionum ad tenuta obtinendũ, ad mixtam habet causam proprietatis, neque conceditur nisi ei, qui ostenderit, se esse legitimũ successorem. 529. B.

Maioratus aduersus idem remedium possessionum competunt exceptiones, quæ sunt circa proprietatem modõ probentur intrã tempus eius remedij. 530. C.

Maioratus circa tenuta summarium remediũ licet causam proprietatis inuoluat, a sententia tamen circa tenuta solũ admittitur supplicatio quo ad effectum deuolutiuum, & nõ quoad suspensiuũ. 532. A.

Maioratus circa tenuta causam examinari, an examinari iterum debeant circa causam proprietatis. 532. B.

Maioratus possessioni vltimo si femina propinquior sit in gradu, cesset representatio, alijsq; contendat, maioratum ad se pertinere, quia femina excluditur, adiuuata est formine tenuta nisi alius in continenti probet eam excludi. 533. C.

Maioratus in possessionẽ mitti debet venter, quãdo si ex eo nascatur masculus, is succedit: cum cautione tamen præstita a matre, quod si masculus nõ nascetur, restituet fructus, præter vteris alimentis, successori. 534. B.

Maioratibus in Hispanijs Carbonianũ edictum locum non habet. Et quãdo status causa, quo ad illos, in tempus perberratis differenda. 543. D.

Maioratus quãdo transiit immediatẽ ab institutore, non comparat ipso iure successor possessionem ciuilem & naturalem, sicut quando deinceps transiit ab vno in alium. Neque summarium remedium circa tenuta, habet tunc locum.

Tametti

- Tametsi quando timerentur mala, posset supremus fenatus eodem modo procedere circa tenutam. 546.D.
- Maioratus possessio civilis & naturalis**, si certum sit quis in eo succedat, certum etiam in eum transire: si verò sit dubium, dubium quoque eodem dubietatis gradu est, an transierit. Et quid circa tenutam & proprietatem faciendum, si liqui dari non possit, ad quem pertineat. 548.C.
- Maioratus possessio ut censeatur certò ipso iure transisse, & ut tenuta adiudicetur**, quale instrumentum ostendi debeat, aut qua alia ratione id sufficienter constare sit censendum. 549.B.
- Maioratus boni censenda est possessio transisse in successorem**, locumque esse ad iudicationi tenute, estò tertius id possideat titulo, qui originem non habeat ab institutore, aut de quo aliunde non cõflet sufficientem esse ad legitimè alienandum bona maioratus. Neutrũ verò locum habet, quando titulus originem habuit ab institutore, aut constat fuisse legitimum, vel est dubium, an maioratus institutor eam rem comprehenderit in maioratu. 550.C.
- Maioratus circa tenutam ut remediũ summarium competat, non conceditur restitutio in integrum minoribus, & alijs, aduersus lapsum semestris.** 556.A.
- Maioratus bona si in diuersis districtis sita sint**, causa eius maioratus tractari debet in pretorio, in quo maior pars est collata. Nisi titulus esset in vno, eique esset annexa minor pars, quæ esset in alio: nam tunc causa tractari deberet in pretorio districti, in quo esset titulus. 564.A.
- Maioratus antequam deferatur, regulariter non admittitur lis, quis in eo succedere debeat.** 566.D.
- Maioratus institutoris ex vniuersa hereditate, etiam si legata aliqua simul relinquat, tenentur non solum primus successor, sed etiam sequentes, si primus id non præstitit, soluere inde debita omnia talis institutoris, etiam si necesse ad id sit, alienare aliquid de vinculo.** 574.D.
- Maioratus institutoris similiter successores tementur soluere omnia debita**, si maioratum testamento instituit de omnibus suis bonis, aut de vniuerso suo patrimonio. Idem in effectu, si similiter illum instituit contractu. 576.A.
- Maiorat** si ex quota hereditatis, ut ex medietate, tertia, aut ex alia simili parte hereditatis, sit institutus, siue heredis titulo, siue legatarij, siue etiam contractu, similiter successores in eo maioratu tenentur, non quidem ad omnia debita institutoris, sed ad similem partem proportionalem eorum debitorum. 577.D.
- Maioratus si ex quota bonorum, aut patri monij, fuit institutus, successores in illo ad nulla debita institutoris tenentur.** Si tamen plus in maioratum acceperunt, quam deducto toto gre alieno ad eam quotam attinebat, id repetunt hæredes, indeque debita soluunt. Idem si ex rebus certis institutus sit maioratus. Et quid de actionibus realibus. 579.B.
- Maioratus si institutus irrevocabiler sit ex certis bonis, successores non tenentur ad debita institutoris post eam institutionem contracta.** 580.B.
- Maioratus possessor, qui institutor non est, si debita ex facultate regia contraxerit in utilitatem maioratus, aut pro necessitate reipublicæ, pro eisque obligaverit bona maioratus, soluenda sunt à successoribus ex eisdem bonis, etiam si ad id ex eadem regia facultate bona aliqua alienentur.** 582.D.
- Maioratus successores soluere non tenentur debita prædecessoris contracta pro utilitate percipiendorum fructuum maioratus.** Si tamen concernerent utilitatem maiorem sequentium in eodem maioratu, contribuere unusquisque cogi posset pro rata suæ utilitatis. 583.C.
- Maioratus possessor si sumptus in maioratus utilitatem efficiat, ad conservatiorem illius minime necessarios, siue ex regia facultate, siue non, quovisque successores ad ea debita teneantur, & quovisque non.** Nec pro illis obligari possunt bona maioratus. 584.C.
- Maioratus possessor obligare potest bona maioratus pro debitis factis ad necessarium illorum conservationem, aut ad longè maius eorum commodum, ad eaque tenentur successores in maioratu ex eisdem bonis.** 585.B.
- Maioratus successores tenentur creditoribus pro debitis contractis ab antecessore ad necessariam subventionem bonis maioratus, aut ad augmentum maius bonorum maioratus, etiam uxori antecessoris, si ea de causa dos, aut bona illius**

- lius paraphernalia immixta sunt. Quin si pro necessaria reparatione, aut confectioe edificij in maioratus, muuo fuisse sumpta pecunia, quæ tota in eo infunderetur, id ædificium tacite hypothecatum pro eo debito eo ipso maneret. 387. A.
- Maïoratus successor non tenetur ad debita antecessoris de bonis maioratus, quæ contrafacta non sunt pro necessitate, aut utilitate maioratus. Quod si antecessor heredes existat, tenetur ad ea debita pro rata portionis, in qua heres illi existerit. 388. D.**
- Maïoratus successor in Lusitania quovsq; soluere teneatur quædam sui antecessoris debita. 390. D.**
- Maïoratus rebus quadruplex augmentum. 391. D.**
- Maïoratus prædij, quæ pleno iure ad maioratum pertinent, augmentum alluio ne adueniens, siue latens, siue patens sit, esse industria & sumptibus sit adiutum, ad successores, tanquam bonum maioratus, pertinet. Excipe in Lusitania augmentum patens, quod ius regale est. 392. B.**
- Maïoratus quando solum habet proprietatem, aut solum, habet dominium utile aliquius prædij, incrementum latens, aut patens, quovsq; pertineant, aut non pertineant ad maioratum, transantq; aut non transant, ad successores. 393. D.**
- Maïoratus si accrescat ususfructus, aut dominium utile, quæ ad alium attinebant, quia finita sunt & consolidata cum proprietate sine ullo antecessoris sumptu, omnino pertinent ad successores in maioratu, nihilque ea de causa soluere tenentur. 394. C.**
- Maïoratus rebus quod augmentum adueniens per se potens subsistere dicatur. Id ad maioratum non pertinet, nisi rite fuisse ei incorporatum constet, quod non præsumitur, ac proinde non transit ad successores in maioratu, sed est bonum liberum. 395. C.**
- Maïoratus possessor si aliquid præscribat, ut ad maioratum pertinens, maiora tui id cedit: secus si illud præscribat, non ut ad maioratum pertinens. 397. B.**
- Maïoratus possessor si retrahat aliquid propter communionem cum rebus maioratus, non pertinet ad maioratum, sed est liberum, nisi maioratus incorporaretur. 397. B.**
- Maïoratus possessor si usum sit datus, aut aliud, tandem cum maioratu consolidandum, tibi, & non maioratus, antea acquirit, siue eneroso, siue lucratio titulo, quovsq; id liberum, & non maioratus, maneat. 399. D.**
- Maïoratus rebus augmentum adueniens, non potens per se subsistere, maioratus cedit. Et quando æstimatio sit solvenda, & quo modo solui possit. 401. C.**
- Maïoratus possessor si melioramenta adsumptus in bonis maioratus afficiat, de quibus lege 46. Tauri est sermo, longa disputatio, quid censendum, & num ea lex sit iusta. 404. D.**
- Maïoratus quatenus ratione instituitur, detrahi ex illo non potest trebellianica, aut falcidia. 412. D.**
- Maïoratus possessor ita eo perfrui debet, ut culpabiliter læsum, aut deterioratum illum non relinquat: alioquin damnum iniuste datum, de bonis suis liberis erit in maioratu reficiendum. 413. A.**
- Maïoratus possessor quovsq; arbores cedere possit, ipsique cedant, tam ex fructu arborum non fructiferarum, quam fructiferarum. 413. B.**
- Maïoratus possessor reducere ad cultum potest sylvam, aut nemus, aut e contrario aliquid cultum in sylvam, aut nemus, si id cedat in utilitatem maioratus. 414. D.**
- Maïoratus possessor quovsq; capere, suaque efficere possit animalia prædiorum maioratus, venando, aut piscando. 415. D.**
- Maïoratus possessor sua efficit laudemia ex prædij emphyteuticis, quæ maioratus sunt quoad proprietatem. 416. A.**
- Maïoratus possessor quantum res habent in thesauris, venis metallorum, & similibus, quæ in prædij maioratus reperiuntur. 416. B.**
- Maïoratus ex iurisdictione quos fructus percipiat possessor illius. 416. B. C. D.**
- Maïoratus possessor ad quæ onera ac stipendia teneatur, aut non teneatur, circa res maioratus. 417. C.**
- Maïoratus possessor, heredesque illius, ex quanta culpa teneantur, aut non teneantur, ad dâna rebus maioratus sequuntur, tenenturque de leui culpa. 419. C.**
- Maïoratus possessor si suis sumptibus ac industria, tantum melioravit res maioratus, quantum erat damnum, quod sua culpa, leui saltem, fuerat eis sequutum, locus**

INDEX

- locus est compensationis. 622. B. C.
- Maioratus possessor ad quæ tributa & onera tenetur ratione bonorum maioratus. 623. B.
- Maioratus possessor tenetur facere sumptus litis, si contendatur ad ipsum non pertinere. Si vero sint ad minuendum, aut destruendum maioratum, nec sint modici, de bonis maioratus sunt faciendi. 624. C.
- Maioratus possessor an facere tenetur in uetatum bonorum maioratus. 625. D.
- Maioratus possessor alienare non potest bona maioratus, & quibus in locis explana sint, quæ ad alienationem bonorum illius, ad vsum fructum, ad æstimationem maioratus ad effectus aliquos, sunt dicta. 626. C.
- Maioratus aduersus possesorem si sententia circa maioratum feratur, quovisque successoribus noceat, pariterque circa illos exceptionem rei iudicatæ. 627. B.
- Maioratus cum possessore acta in iudicio circa maioratum, valeant similiter quovisque aduersus successores. 629. B.
- Maioratus possessor si colludat, aut nimis negligenter ac culpabiliter perdat causam, sententia circa maioratum aduersus ipsum lata, quovisque alijs non noceat. 629. D.
- Maioratus qui succedere præterdit, si litet cum quodam tertio, & non cum maioratus possessore moveat, sententia lata, alijs successoribus non nocet. 630. D.
- Maioratum Hispanorum bona, neque in dotem descendantium ab institutore, alienari possunt à possessore ex eodem institutore descendente, ut fidei commissum possunt, quicquid aliqui in contrarium dixerint. 638. A. D.
- Maioratum bona absque principis auctoritate, neque in eundem maioratus utilitatem, permutari possunt, aut vendi ut alia emanant. 640. C.
- Maioratus bona vt alienentur, princeps absque legitima causa concedere non potest facultatem. 641. C.
- Maioratus bona vt alienari concedatur à principe, causa legitima est non levis necessitas, aut utilitas publica. Et quando cogit ad id posset maioratus possessor. Et quando cambijs interuenire debeat. 642. D.
- Maioratus bona vt à principe concedatur facultas alienandi, sufficiens causa non est, vt matrimonia possessoris, aut filiarum illius celebrentur. 644. B.
- Maioratus bona alienandi vt ea facultas concedatur, quæ aliq. causæ legitime. Et quæ cautela ea facultas concedi debeat. 645. D.
- Maioratus bona vt alienentur, potest princeps concedere facultatem, alienarique ex illa possunt, est id institutor eam peti, & concedi, & vt ea concessa prohibeatur. Et quanta nihilominus ratio sit habenda eius prohibitionis, quando contrarium non postulat bonum commune. Et quando necesse sit, aut non sit, mentionem facere principis de institutionis prohibitionis, ne facultas obtemperata surrepticiæ esseatur. 648. B.
- Maioratus institutor quando peti eas facultates, & eis obtentis vt, prohibeatur sub pena, aut sub modo, vt continetur maioratus ad alium transiret, quando nihilominus peti, eis quæ vt esset fas, quæ do non item. Et quàm periculosum sit varijs artibus vt ad illas obtineas. 650. A.
- Maioratus bona aliqua si alienata iam sint ex regia facultate, quando surrepticia erit secunda alia facultas, si mentio non fuit facta de prior facultate. 652. C.
- Maioratus bona si ex regia facultate alienentur, an vendi debeant in publica subactione, & quæ forma seruenda. 653. D.
- Maioratus bona vt alienari possint, non sufficit, fiat, ministerium de la camera, nisi accedat principis confirmatio. 654. B.
- Maioratus circa bona si contractus alienationis celebretur sub conditione, si princeps ad id concesserit facultatem, validus est dependenter ab ea conditione, petendaque est facultas. 654. D.
- Maioratus bona vt alienentur si obtemperata sit facultas, nec sit usus illius decennio nulla redditur. 655. A.
- Maioratus res si ex regia facultate vendantur, modo emptor id seruet, quod in facultate ei iniungitur, secus est, est id pretium in re alia insumatur. 656. A.
- Maioratus res si sine regia facultate vendantur, aut permutetur, quod in recompensationem accipitur, non afficitur vinculo maioratus: secus si ex facultate regia commutatio fiat: pretium tamen valide distrahitur solum in re, ad quam facultas est data. 658. A.
- Maioratus incorporatur res maioratus idonea, quæ emptæ fuit ex pecunia ex re maiorata.

INDEX.

maioratus comparata, ut inde idonior emeretur. 660. C. *si quis suorum*
 Maioratus subrogatum ex alia re eiusdem maioratus alienata de Regis facultate, id conditiones omnes subit vinculi eius maioratus. 662. A. *si quis suorum*
 Maioratus ex rebus ab Henrico donatis, si ex regia facultate aliquid alienetur, quod do facultas censenda surreptitia, quod do res transeat libera, & quando cum conditione, quam antea habebat. 662. C. d.
 Maioratus bona si ad hunc ob delictum attinerent, delinere esse maioratus: unde, si à Rege donantur, neq; aliud ex primeret, libera manerent. Et in Lusitania quando transirent legi mentali subiecta. 664. B. *si quis suorum*
 Maioratus res ex regia facultate alienata, si vendicetur, quia alienatio soie nulla, aut recuperetur restitutione in integrum, aut ex l. 2. C. de res. vend. res manet maioratus, ut antea erat. 664. C. *si non ob*
 Maioratus res incorporata ex permutatione, aut ex pretio, rei alterius eiusdem maioratus, si euincatur, an illa alia res, tantum quam adhuc maioratus, vendicari possit. 664. D. *si quis suorum*
 Maioratus res si ex regia facultate subiecta pignori sint, aut hypotheca, neque aliunde solui possit debitum, vidi precise absque alia facultate possunt, quantum ad id sit satis, constituique potest census eius, quantitas absque alia facultate, ne vendantur. 670. B. *si quis suorum*
 Maioratus res si vendi concedatur, subijci potest pignori, aut hypotheca, aut constitui in ea census ad idem intetum, quando id vtilius maioratus reputatur. 673. A. *si quis suorum*
 Maioratus res si vendi determinata persona pro certo pretio sit concessa, si non intuitu eius persona, sed commodi maioratus vendi sit concessa, vendi ex eadem facultate alteri potest, cum equali, aut maiori commodo maioratus. 676. D. *si quis suorum*
 Maioratus bona si inualide alienentur absque regia facultate, ex superueniente facultate, neque poena euadit, si qua ex de causa erat incurra, neque alienatio valida redditur, nisi confirmetur à principe. 677. D. *si quis suorum*
 Maioratus bonum alienandi facultas concessa possessori tunc maioratus, non transit in successorem: secus si possessoriibus sit concessa. 678. B. *si quis suorum*

Maioratus bona si alienari aut obligari cedantur ex causa ipsius maioratus, aut publica, ad quam possessor maiortus contribuere non teneatur de suis proprijs bonis, aut de redditibus maioratus, alienari, aut obligari possunt, etiam si possessor maioratus habet alia bona libera, & est in facultate sit apposta clausula, quod id fiat alienatis, aut obligatis prius alijs bonis liberis. 680. A. *si quis suorum*
 Maioratus bona si alienari, aut obligari cedantur non ex causa ipsius maioratus, aut publica, semper intelligitur clausula alienatis, aut obligatis prius ad alijs bonis liberis possessoris maioratus, etiam ex clausula non exprimitur. Neq; aliter alienatio, aut obligatio bonorum maioratus, nisi quoad solam latitudinem, etiam talia bona libera. 681. C. *si quis suorum*
 Maioratus bona si concessa sit facultas ut obligari possint, cum clausula tertia, aut expressa, ut obligentur prius bona libera, fieri non potest exequutio in bonis maioratus, nisi facta prius exequutione in bonis omnibus liberis possessoris, etiam que accreverint usque ad instant eius exequutionis. 685. A. *si quis suorum*
 Maioratus bona si rite fuerint obligata, datis simul fideiussoribus pro eo debito, nec fideiussores renunciant bene fecio, ut prius fecerit exequutio in bonis obligatis, non prius fieri potest exequutio aduersus ipsos, quam aduersus bona maioratus: secus si renunciant tunc: si tunc si tunc recursum ipsi habeant aduersus bona maioratus obligata. 685. D. *si quis suorum*
 Maioratus bona si rite alienata irreuocabiler iam sunt, eo quod non fuerint tunc bona libera possessoris maioratus, est post eam alienationem irrevocabilem consummatam, eidem possessori adueniant bona, non retractatur alienatio semel rite consummata, sed ea bona pertinent ad possessorem maioratus, & ad ipsius heredes secus si reuocabiler sint alienata. 687. A. *si quis suorum*
 Maioratus bona si obligata fuerint in desecum bonorum liberorum possessoris maioratus, & idem possessor ante eam obligationem contraxerat alia debita, etiam personalia, de bonis liberis solueda sunt debita illa contracta. Contrarium est dicendum, si ea debita posterioris fuerint contracta. Excepi debita, que contracta essent rationabiliter, ita quod commode vitari non potuerint. 688. B. *si quis suorum*

Maioratu

INDEX.

Maioratu priuari non potest quis ob ingratitudinem, aut ob aliud delictum, in antecessorem in eo, qui institutor eius maioratus non fuerit. 694. D.

Maioratu priuari potest propter eandem ingratitudinem, quando institutor id decreuit. 695. D.

Maioratu instituto ex legitima ad eum vocati; quando priuandus sit ob ingratitudinem, aut ob delictum, in institutorem, quando non item. Et quando commoditas pertineat ad fiscum ob delictum possessoris. 696. B.

Maioratu heredis titulo, non ex legitima instituto, quando priuandus sit, aut non sit, successori ob ingratitudinem, aut ob aliud delictum, in institutorem commissa, & quando commoditas ad fiscum pertineat. 698. C.

Maioratu instituto irrevocabiliter quando possessor priuari eo possit, aut non possit, ob ingratitudinem ac delictum in institutorem; & quando commoditas ad fiscum pertineat. 700. A.

Maioratu revocabiliter instituto titulo legati, fideicommissi, aut contractu inter vivos, quando successor excludatur ob ingratitudinem ac delictum in institutorem, & quando commoditas ad fiscum pertineat. 701. C.

Maioratus in institutione si sit clausula apposta, quod eo ipso quod possessor aliquid illius alienet, aut alienare attemptet, sit illo priuatus, si ei clausula contraveniatur, trahitur eo ipso in ultimum ad eum vocatum. 703. A.

Maioratus possessor ob dissipationem bonorum maioratus, solum priuari potest administratione illius, & ex fructibus repari debent omnia damna & residuum vero reddi illi debet. 708. B.

Maioratus ex bonis patrimonialibus institutus, confiscari regulariter non potest ob delictum possessoris illius, qui institutor eiusdem non sit, sed commoditas pertinet ad fiscum dum ille vixerit, id de alijs, que non iure hereditario, sed ex pacto & providentia derivari ad aliquos debent. 711. A.

Maioratus, aut usufructus, sola commoditas pertinet ad fiscum tempore, quo de liquoens vixerit, quando bona possessoris maioratus, aut usufructuarij confiscantur. Et pertinet ea commoditas, si in institutoris dispovent, ut in eo eodem, non ad fiscum, sed ad maioratus pos-

sessorem, aut ad usufructuarium pertinerent. 714. C.

Maioratus commoditas ad fiscum non spectat commisso a possessore delicto; ob quod omnia eius bona confiscantur, quando institutor disposuit, ut a puncto commissi talis delicti amitteret maioratum, & transiret ad alium. 716. A.

Maioratus ex bonis patrimonialibus facultate regia institutus, confiscatur in hoc regno ex delictis lese maiestatis divine, & humane, ac ex Sodomia possessoris, si in facultate regia clausula apponatur, ut eis criminibus confiscetur locus si omittatur. Neque institutor valide imponere potest clausulam, qua id impediatur. 719. D.

Maioratus absque regia facultate de bonis patrimonialibus legitime institutus, ex nullo omnino crimine possessoris confiscatur. 721. A.

Maioratus eiusmodi quando in rarissimo euentu, & confiscari possint, & confiscati in hoc regno sint, ex gravissimo delicto postulantur id bono publico. 723. C.

Maioratum eiusmodi domus ob crimen possessoris gravissimum lese maiestatis destrui non debent, nisi forte compensatione maioratus aliunde facta. 724. B.

Maioratum eiusmodi commoditas in tempus vite illius, ob delictum possessoris confiscatur. 725. B.

Maioratus ex bonis patrimonialibus a successione non excluduntur filij possessoris illius propter crimen lese maiestatis humane, auiduam patris, si concepti fuerunt ante id crimen ab eo commissum. 762. D.

Maioratus de bonis patrimonialibus possessoris in Lusitania situm crimen lese maiestatis incidat, a successione in illo excluduntur filij illius post delictum patris concepti, & excluduntur ab ultimus ad eum vocatum, siue maioratus ultima voluntate, siue contractu inter vivos fuerit institutus. 763. A.

Maioratus de bonis patrimonialibus a successione excluduntur filij concepti post crimen lese maiestatis patris possessoris, ita de iure communi; quam huius regni, si maioratus ultima voluntate fuerit institutus, locus si contractu inter vivos fuerit institutus. 763. C.

Maioratum eiusmodi successione non pri-

præcantur filij concepti post crimen patris ex eo capite solum, quod incapaces sint officij publici, ac dignitatis. Et quid de titulo Comitatus, Marchionatus, aut Ducatus, si is maioratus cum habeat annexum. 764. C.

Mayoratus irrevocabiliter de bonis patrimonialibus institutus, non confiscatur crimine lese maiestatis diuinæ, aut humanæ, institutoris postea commissio. Neque confiscatur ob crimen post institutionem, sed ante latam sententiam committum, quando ob id crimen non confiscantur bona ipso iure, sed per sententiam. 765. D.

Mayoratus reuocabiliter per ultimam voluntatem, etiam donatione causa mortis, institutus, confiscatur crimine institutoris, quo bona ipsius ipso iure confiscantur. 766. A.

Mayoratus reuocabiliter contractu inter viuos institutus non confiscatur crimine lese maiestatis diuinæ, aut humanæ, institutoris postea subsequente, nisi institutor eum in vita sua reuocet. 766. C.

Mayoratus de bonis coronæ regni, item tituli Comitatus, Marchionatus, & similis, in Castelle & Lusitanie regnis confiscantur ob crimen lese maiestatis post seisoris, & quid ob crimen hæreseos, & Sodomie. 767. B.

Mayoratus de bonis coronæ regni, ut confiscari non possit ob crimen lese maiestatis, & ob alia crimina, valet privilegium, aut conventio modo confiscari quoad commoditatem possit, ita ut non maneat apud delinquentem. 768. C.

Marchio.

Vide dignitas.

Melioramentis.

Melioramenta in rebus maioratus facta, quousque soluenda à successoribus, & quo modo. 604. A.

Melioramenta & sumptus si eliciat possessor maioratus in bonis maioratus, de quibus lege. 46. Tauri est sermo, quid censendum, & num lex illa iusta sit. 604. D.

Melioratio.

Melioratum non esse aliquem filiorum præceteris, si quis promittat, inualidum est pactum de iure communi. Valet tamen si confirmatur iuramento, modo in Lusitania iuramentum de facultate Regis sit adhibendum. 46. D.

Melioratum non esse aliquem suorum descendendum, si quis in hoc regno promittat contractu inter viuos, eaque de re conficiatur scriptura publica, valet tale pactum, & reddit nullam meliorationem, si contra illud fiat. 48. A.

Meliorandi descendente in tertio & quinto, si promissio fiat in hoc regno causa matrimonij, aut ex alia onerosa, valida est. Si autem non fiat, facta cessatur moribus, qui illam efficere promittit. 43. D.

Meliorationem non facere filio, qui valide promittit, censetur promittere nec nepoti, nec alij descendenti eam efficere. 49. D.

Meliorandi pactum validum in hoc regno, etiam si fiat cum solo filio, aut filia, meliorandis, valet, & est id, qui cum ipsis in tuitu illius contraxit, illud remittat, aut sine liberis decedat, similiter valet. 50. B.

Meliorandi ex causa onerosa promissio valida, aut non meliorandi alium promissio in instrumento publico facta, expirant, si is, cui facta sunt, discedat sine libere secus si sobolem relinquat. 50. D.

Meliorandi, aut non meliorandi, cuiusmodi promissiones ut obligare desinant, non satis est remissio eius, cui facta sunt, si alterve illarum cum eo contraxit, etiam si remissio iuramento confirmetur, sed utriusque est necessaria, ac sufficit. 51. B.

Meliorandi, aut non meliorandi, cedunt promissiones inualide iam hodie suæ potestati legem Caroli quinti in sanctorum doctorum harum, ultra suas legitimas matrimonij causa, etiam si iuramento confirmetur. Secus comparatione si horum, atque etiam filiarum ad ingrediendum religionem, & ad alia onerosa, quæ non sunt matrimonij. 51. C.

Melioratio reuocari potest dum, qui eam fecit, viuit, exceptis aliquibus euentibus, quando contractu inter viuos fuit facta. 123. A.

Melioratio ultima voluntate facta, reuocari non potest, si princeps suam autoritatem interposuit, ut irrevocabiliter fecerit. Si autem utem institutor iuramento se fecerit, etiam non reuocare, perurus est illam reuocando, & ad interesse tenetur. 515. A.

Melioratio in hoc regno valida est si facta in testamento, in quo aliquis instituit se præteritum.

INDEX.

- teritus. Potest item melioratus accepta re meliorationem, & repudiare hereditatem. 121. A.
- Melioratio facta irrevocabiliter, contractus est mere inter vivos. Facta vero contractu revocabilis, pertinet ad mediani speciem inter contractum & ultimam voluntatem. A. tronis modo facta ob causam, in finatione non indiget: ea vero indiget, facta non ob causam. 121. B.
- Melioratio in tertio contractu effecta, vt irrevocabilis reddatur, satis est traditio per actum fictum; & quando ad futura ea traditio se extendat. 124. A.
- Melioratio eadem irrevocabilis redditur traditione coram tabellione eius scriptura, in qua est facta, illi, cui facta est. 125. C.
- Melioratio contractu oneroso effecta, irrevocabilis eo ipso redditur: modo, si contractus sit matrimonij, fiat cum tertio contrahente, aut sequatur matrimonium. 126. A.
- Melioratio si facta sit ultima voluntate, nullo trium actuum, qui explicati sunt, redditur irrevocabilis. Quando autem fieret traditio ex intervallo, non facta mentione, quod id fieret ad impledam ultimam voluntatem, censeretur facta nova donatio irrevocabilis. 126. D.
- Melioratio in tertio vt traditione irrevocabilis reddatur, satis est: quarundam rerum traditio, ne necessaria est omnia. 129. D.
- Melioratio in tertio quando traditione vnius rei censeretur facta irrevocabilis, quo ad eam solam. 132. A.
- Meliorator si per clausulam: constitui se cit melioratione irrevocabilem, quod existente postea aliquare, intervertat possessionem illius, non idcirco revocatur antecedente meliorationem. 132. B.
- Melioratio reddi potest irrevocabilis traditione per clausulam constituti, etiam quoad iura incorporalia, nominaque debitorum. 133. C.
- Melioratio irrevocabilis redditur pacto adiecto de ea non revocanda. 135. B.
- Melioratio vt irrevocabilis fiat pacto adiecto de ea non revocanda, parum refert, siue id pactum apponatur in ea in stemmenti parte, in qua continetur dispositio, siue in ea, in qua de executione agitur. 135. B.
- Melioratio vt irrevocabilis in hoc regno reddatur ex capitibus explicitis, non potest ab acceptance vocati, aut vocatorio, neque alterius nomine ipsorum, & quid in Lusitania. 143. D.
- Melioratio irrevocabilis redditur ex capitibus explicitis, revocari potest, superueniente aliquo ex ijs, ex quibus donationes revocari possunt. 146. A.
- Melioratio in tertio & quinto si sit irrevocabiliter facta in aliquibus bonis, & de crescentibus bonis, non tot pertineant ad tertium & quintum tempore mortis, revocatur quoad excessum. Nisi melioratio matrimonij causa fuerit effecta: nam tunc melioratus, eligere poterit velle stare bonis, quae erant tempore, quo facta fuit. Si item donatoribus postea factis decreverunt bona, inuolide sunt donationes illae. 146. D.
- Melioratur si aliquis in tertio & quinto, non valet pactum inter ipsum & meliorantem, quod quoad id tertium & quintum stetur bonis, quae tunc pater habet, & non quae reperta fuerint tempore mortis illius: quoniam id cedit in praedictum aliorum filiorum. 148. A.
- Melioratio quovisque ex ingratitudine revocetur. 149. B.
- Melioratione si vocentur aliqui in partem, & descendentes eorum in perpetuum, illis omnibus deficientibus, expirat melioratio ac vinculum, etiam si sint superstitibus alij de familia institutoris meliorationis. 154. D.
- Meliorans, iuxta prescriptum legum, dignum, praetermissio digniori, & apriori, non peccat. 195. C.
- Meliorare indignum, si id, in quo melioraretur, esset in iudicio in alios, & futurum esset, vt inde damna in alios se habitis sequerentur, culpa esset lethalis, cum restituendi onere damna sequuta. Quando autem nulum diuini se sequeretur, raro esset culpa lethalis. 196. C.
- Meliorare potest vxor sine viri facultate ultima voluntate, quae non sit donatio causa mortis, valida est. Secus si sine viri facultate facta sit donatio causa mortis, aut contractum inter vivos, meliorare non potest sine viri consensu, aut iudicis, absente viro, aut irrationabiliter non consentiente. 225. C.
- Meliorationis revocatio facta ab vxore sine viri facultate ultima voluntate, quae non sit donatio causa mortis, valida est. Secus si sine viri facultate facta sit donatio causa mortis, aut contractum inter vivos,

INDEX.

viuos, nisi accedat iudicis facultas ob viri absecrationem, aut quod irrationabiliter non velit vir facultatem præbere. 226. C.

Meliorare in hoc regno potest damnatus, etiam ad mortem naturalem. Idem in Lusitania de danato morte ciuili. 239. C.

Meliorare non potest eodem genere dispositionis, qui testari non potest, aut alio dispositionis genere de suis bonis disponere. 240. A.

Meliorare de tertio & quinto bonorum titulo lucratiuo ex priori coniuge comparatis, non potest transiens ad secundas nuptias, liberofque habens ex priori matrimonio. 243. A.

Meliorationem eandem neque ex regia facultate potest efficere, nisi expreiserit, ea bona comparasse ex priori coniuge. Neque Rex potest cōcedere eam facultatem post transitum ad secundas nuptias. 243. C.

Meliorare ex arthris prioris matrimonij potest mulier, quæ ad secundas transit nuptias. 243. D.

Meliorare ex bonis superlucratis in priori matrimonio potest coniux, qui habens liberos ex eodem prioris matrimonio, ad secundas transit nuptias. 244. B.

Meliorare solum potest vir de medietate lucrorum, quæ ad ipsum dissoluto matrimonio attinebit: de medietate vero vxoris, ad ipsam spectat meliorare, per testamentum, aut codicillum, sine viri consensu: per contractum vero de consensu viri, aut iudicis. 244. C.

Meliorari quovisq; possit, aut non possit, legitimatus scripto principis. 253. D.

Metus.

Metu si facta sit renunciatio iuramento cōfirmata, etiam reuocantiali, quovisq; in valida, inualidusq; quo ad id sit maioratus ex eis bonis institutus. 69. D.

Minor.

Minorem esse, etiam impuberem, doli tamen capacem, eum, qui cum iuramento successioni renunciavit, non aufert ab ea, per iniuriam non ex torta, validitatem. 69. B.

Minor licet sit, qui cum iuramento successioni renunciavit, si vero animo condonandi, saltem incrementum, id fecit, cōparatus is, in cuius favorem renunciavit, nec locum habet relaxationem iuramenti, nec restitutionem in integrum, nisi bonū commune contrarium postularet, ob ni-

miam lesionem, exigunt iudicium, & multam facilitatem renunciantis. 70. B.

Minor si solum confirmet iuramento contractum, aut renunciacionem onerosam, in quibus sit laesus ultra dimidium iustæ estimationis, neque addat, vnde sufficere exprimat renunciare beneficio. 1. 2. C. de res. vend. agere ex ea. 1. 3. potest. Expediret tamen, vt relaxaretur ei iuramentum. Et id in conscientia est necessarium, si intendit se obligare, nec inde agere. Idem de maiore, si iuramento cōfirmavit actum secluso iuramento nullo. 1. 4. B.

Minor si iuramento non adhibito, renunciacionem fecit, quæ valde sunt sine illo, subuenitur ei circa illas restitutione in integrum, quo remedio caret, si illas iuramento confirmavit. 90. C.

Minor quovisq; instituere non possit maioratū, aut illū instituere possit: & quovisq; necesse sit interueniat curatoris autoritas ac decretum iudicis. 228. C.

Minoris impubers comparatione, etiam dum matris ventre est inclusus, Carbo nianum edictum, seu privilegium, quid sit, latè explanatur. 535. D.

Modus.

Modorum rationem regulariter habent, & non conditionum, quæ suspendant institutionem, leges & conditiones, quæ apponuntur in ipsa maioratus institutione. Et quando conditionum rationem habeant. 257. A.

Modus esse solent onera & gravamina imposita personis ad maioratum vocatis: & quando rationem habeant conditionis, etiam ad comparandum dominium & possessionem civilissimam: & quid sint modus & qui pollens conditioni, re solvensq; in nihilum vocatione, adeo vt fructus percepti, restitui etiam debeant. 258. C.

Modus si adhibitus sit vocationi ad maioratum, qui & qui polleat conditioni, quia videlicet redigat, si non interpretetur, in nihilum vocationem ac si nunquam esset facta, tradi debet maioratus ita ad eum vocato, præstita pōt ab illo cautione simili Mutianæ, de reddendo maioratum cum fructibus ex eo perceptis, si nōdus non sit servatus. Secus si modus non redigat in nihilum vocationem ac si nunquam fuisset facta. Et quomodo variè modus apponi soleat, & quando, & quovisq;

INDEX.

que obliget. Et num aliquando obliget deferere maioratum in conscientia fore, nulla expectata sententia. 261.

C. Modus possibilis adhibitus, ad sui observationem quivis que obliget, & quando, illo non servato, dispositio sit valida. 267. B.

Modus impossibilis quocunque modo, etiam quia remittitur à iure, si apponatur institutioni maioratus facta siue ultima voluntate, siue contractu, etiam irreuocabili, non redditur invalida dispositionem, neque est vlla obligatio eum servari, sed habetur pro non appposito. 268. B.

Modum inane quum servaturum ac implendum in futurum si quis per ultimam voluntatem alstringitur iurare, ut obtineat aliquid per eandem ultimam voluntatem et relicto, non remittitur à iure obligatio id iurandi. 269. A.

Modus, ut contrahere teneatur cum persona de tali familia, aut cum tali singulari persona, cum quia honeste id possit efficere, valide apponitur vocationi ad maioratum. 274. B.

Modus si appositus sit vocationi ad maioratum, ut contrahat cum tali, pro impleto habetur, si vocatus non fuit in mora, & per alterum stetit. Et quid si vocatus moriatur ante aduentum temporis impletionis talis modi. 278. D.

Modus si apponatur vocato ad maioratum, ut non ducat mulierem talis conditionis, alioquin maioratus transeat ad filium vocatum, si non servetur, maioratus amittitur. 284. C.

Modum cum qui non fuerat ignorantia inuincibili, eam ducendo, quæ conditionis prohibita non reputabatur, num maioratum amittat, ex præsumpta institutoris mente pendet. Indubio autem, quæ fuerit mens illius, censendum est, eum non amittere. 285. C.

Modi eiusmodi transgressio si eo modo ni esset facta, & res esset occulta, non tenetur possessor maioratus illum deferre in foro conscientie antequam manifesta sit. 286. A.

Modus appositus vocationi ad maioratum, si uxorem ducat arbitrarij, aut voluntate alterius, vel iuxta illius consilium, invalidus est, habeturque pro non appposito. Si autem sit, ut consilium aliquem circa uxorem ducendam, vali-

us est. Quid si difficile admodum peti ab illo possit id consilium, obligatio non est servandi eum modum. 287. B.

Modus si appositus sit vocationi ad maioratum, aut alteri relicto, ut sit consulat aliquem ad matrimonium contrahendum, invalidè non redduntur tales dispositiones, si deo non consulatur, quia mortuus erat nuptiarum tempore. 288. D.

Modus si apponatur ut vocatus ad maioratum agnomen & insignia institutoris sumat, quando æquipollet conditioni, & ante impletionem nec dominium, nec possessio comparatur, relinquitur successoris debeat res cum fructibus ex eis perceptis. 292. B.

Modum, ut assumat agnomen & arma institutoris, quando vocatus ad maioratum censendus sit transgressus, ut maioratus transeat ad vltimus vocatum. 292. B.

Modus si impositus sit vocato ad maioratum, ut assumat agnomen & arma institutoris, teneatur illa assumere, est minus decentia sint. 294. B.

Modum si habeat vnus maioratus, ut successor assumere teneatur agnomen & arma institutoris sine admixtione alterius agnominis & armorum, non potest aliquis habere eum maioratum simul cum alio, qui conditionem, aut modum, habeat assumendi agnomen & arma institutoris. Secus si institutor utriusque solum obliget, assumere agnomen & arma. 295. A.

Monasterium.

Monasterium non succedit hereditati parentum reuocata cum iuramento à religioso ante religionis ingressum, est à parentibus illius moriatur post professionem talis religiosi. 39. D.

Monacho.

Monacho, quid. 788. D.

Mulier. Mulier, quid. 34. A.

INDEX.

Mundus. quod modis usurpetur. Et in quibus acceptionibus ratione tributi subiacet. Et a quibus numeribus exempti sint, qui in hoc regno bitalgo dicuntur. 782.B.

Nuptia.

Nuptias ad secundas transiens, & filios ex priori matrimonio habens, de bonis titulo lucrativo ex priori coniuge comparatis, neque maius in iustitiam, neque meliorare potest. 243.A.
Nuptias ad secundas ita transiens, neque ex regia facultate instituire potest cum maius in iustitiam, aut meliorationem, nisi expresserit, ea bona fuisse illo modo comparata ex priori coniuge. Neque Rex post transitum ad secundas nuptias potest eam facultatem concedere. 243.C.
Nuptias ad secundas que transit mulier, maius in iustitiam potest, ac meliorare, ex arthris prioris matrimonij. 243.D.

Olympia.

Olympiarum supplicatio vado origine traxit. 778.B.

Pactum.

Pactum quo quis filie promittat, se reque si portionem institutum eam heredem cum filio, aut quo promittat nullum filiorum melioratum pre ceteris, aut se equaliter esse diuisorum omnia bona sua inter filios, inualidum est de iure communi. Validum tamen redditur, si iuramento confirmetur. 46.B.
Pactum in hoc regno contractum inter viuos, quo quis promittit, se non melioraturum aliquem suorum descendendum, validum est, si ea de re conficiatur scriptura publica, reddique inualidam talem meliorationem, si fiat. Idem est, si confirmetur iuramento. Potest probari pactum fuisse factum scriptura publica, si fuit de perdita. 48.A.
Pactum in hoc regno factum circa meliorationem alicuius descendendum inter tunc & quinto causa matrimonij, aut ex alia onerosa, valet. Si autem non fiat,

facta censetur, mortuo, qui illam esse re promittit. 49.D.
Pascens valide non meliorare filium, nec nepotem; nec alium descendentem, censetur pascisci meliorare. 49.D.
Pactum in hoc regno validum de meliorando filio, aut filia, matrimonij causa, valet, esto cum ipsi sint meliorandis nati, & esto illud remittat, qui illius in iustitiam cum ipsis contraxit, & esto sine liberis decedat. 50.B.
Pactum validum de meliorando ex causa onerosa, aut instrumento publico de non meliorando alio, expirat, si is, cui factum est, decedat sine sobole: secus si sobolem reliquat. 50.D.
Pacta eiusmodi ut obligare desinant, non satis est remissio eius, qui facta sunt, si alter vi illorum cum eo contraxit, etiam si ea remissio iuramento confirmetur, sed utriusque est necessaria remissio, ad sufficit. 51.B.
Pacta eadem inualida sunt iam hodie post legem Caroli quinti in fauorem dotis filiarum ultra suas legitimas matrimonij causa, etiam si iuramento confirmetur. Secus comparatione filiorum, atque etiam filiarum ad ingrediendam religionem, & ad alia onerosa, que non sint matrimonij iura. 51.C.
Pactum de non succedendo in totum, aut in parte, factum ei, cui est succedendum, est nullum, siue in bonis eius, qui sit tale pactum, debeatur legiima renunciati successioni, siue non. 55.A.
Pactum idem si iuramento confirmetur, nec vis, nec dolo, nec metu extorto, est validum, & quam late intelligendum. Exciipiuntur renunciationes de quibus disp. 144. est dictum. Neque post id pactum factum a filio patri, succedunt a uo nepotes ex tali filio, etiam si tempore mortis sui, defunctus sit is filius, nisi iuramentum iniunctum fuisset extortum. 56.B.
Pactum de re, que ex bonis alicuius obtineri per ultimam voluntatem, aut ab intestato, speratur, etiam si iuramento confirmetur, est nullum, nisi accedat consensus illius, & in eo usque ad mortem perseveret, & cum poenam mittendi si se quicquid ex illo obtulerit ita paciscenti. Accedente vero consensu illius, est validum, etiam si iuramento non confirmetur. 87.A.

INDEX.

Pacta non aliter valida, quàm accedente consensu eius, cui est succedendum, & perseverante in illo usque ad mortem si circa ea is iuravit non revocare consensum, tenetur sub reatu periurij eū non revocare. Si id non iuravit, nihil impediens iuramentis, quibus heredes illa firmassent, posset cōsensum suum revocare, irritaque eo ipso redderentur, neque heredes obligarent.

89. A.

Partus suppositus.

Vide Carbonianum edictum.

Pedagium.

Pedagium quid. 788. C.

Pensio.

Pensionis fructus tempore, quo vacavit, quoque ad pensionarium, heredesve ipsius, pertineant, & quoque ad beneficiarium. 507. D.

Perduellio.

Perduellio non omnis, qui crimen laesae Maiestatis committit, dicitur, sed solum qui in certo gradu ac modo illud committit. Atque eius solum memoria damnatur post mortem intra quin quennium à commisso delicto. Et qui ad id citandi. 744. A.

Personatus.

Personatus presb. ut à dignitate, presb. etiam sumpta, distinguitur, quid. 338. A.

Personatus late quid. In materia favorabili sumitur late. In odiosa sumitur strictè. 338. B.

Pena.

Poenæ fiscales, quæ inter fructus computantur domini jurisdictionis, etiam Ecclesiasticae, num ad antecessorem, vel ad successorem in ea iurisdictione, pertineant, vel inter utrumque, sint divi dendæ, variè elucidantur. 512. B. 514. B.

Poenæ iudici applicanda, quando appellatur ab illo, aut tempore alterius iudicis mandatur executioni, num ad antecessorem pertineat. 516. C.

Portorium.

Portorium quid. 735. A.

Vide tributum & vectigal.

Possessio.

Possessio nominum debitorum, cessione comparatur. 133. A.

Possessio, tam civilis, quàm naturalis, bonorum maioratus, transit statim ipso iure absq; vlla apprehensione in immediate ad eum vocatum, statim ac morte prædecessoris, aut alia reitione, maioratus est delatus. 517. C.

Possessionem, qui ita comparatur rerum maioratus, non potest expellere alium à tenuta & insistentia in eis rebus, autoritate propria, led iudicis. 519. A.

Possessionem non comparat idem maioratus successor eorum rerum, quarum antecessor similiter possessionem, & acquisierat alius. 519. C.

Possessio, quàm ita comparatur maioratus successor, non est ficta, sed vera, habet que proinde effectus omnes possessionis. 519. D.

Possessionem comparat, etiam iurium incorporalium, idem successores, est ad huc sit in vtero matris, ea que est eiusdem rationis cum illa, quæ erat in prædecessore, sed alia numero. 520. C.

Possessio transit eodem modo in proxime vocatum, est maioratus ex peculiari Regis facultate institutus non sit, & est sit capella, aut aliud in maioratus modum institutum. 521. B.

Possessionis à sententia data, de iure communi non appellatur: secus de iure Castellæ, habetq; ea appellatio effectum suspensivum. 531. C.

Possessio civilis, & naturalis maioratus non transit ipso iure mortuo institutore in successorem, sicut transit deinceps mortuo quocunq; possessore in proximum successorem. Neq; summatim remedium sit ea tenuta, habet locum quando immediate succeditur institutori. Tametsi quando timerentur mala, posset regius supremus senectus eodem modo procedere circa tenuta. 546. D.

Possessio civilis & naturalis maioratus, si certum sit quis in eo succedat, certò etiam in eum transit: si verò sit dubium, dubiù quoque eodem dubietatis gradu est, an transferat. Et quid circa tenutam faciendum, si liquidari non possit, ad quem pertineat. 548. C.

D 2 Pos.

I N D E X.

Possessio maioratus ut censetur certo ipso iura transiisse, & ut tenuta adiu-
dicetur, quale instrumentum ostendi
debeat, aut quaalra ratione id suffi-
cienter constare sit censendum. 349.
B.

Possessio boni maioratus est censenda
transiisse in successorem, locumque ha-
bet remedium circa tenentem, esto ter-
tius possideat titulo, qui originem nō
trahat ab institutore, aut de quo aliun-
de non constet sufficientem fuisse ad
alienandum legitime bona maioratus.
Quando autem titulus originem ha-
bit ab institutore, aut aliunde constar
fuisse legitimum, aut est dubium, num
institutor eam rem comprehenderit
in maioratu, neutrum locum habet.
350. C.

Possessorium remedium, quod interim
Hispanie *entretanto* nuncupatur, quid
sit. Et num intentato remedio summa
tio tenetur, locum aliquando habeat.
363. B.

Prælatus.

Prælatus, heredesque illius, tenentur de
levi culpa damnorum rebus prælatu-
ra subsequutorum. 620. C.

Prælatus si tantumdem suis sumptibus ac
inductis melioravit res Ecclesie, qui-
tum damnus culpa illius, (saltem levis,
fuerat sequutum, locus est compensa-
tionis. 622. B.

Præscriptio.

Præscriptionis titulus præstator est, quā
privilegij. 110. A.

Primogenitum & primo- genia.

Primogenia, primitiva, primogenia, &
primogenita, que tempore legis natu-
re, in veteri lege, & apud aliquas alias
nationes dicantur. Ea non sunt in His-
panijs. Licet instituentes liberè maio-
ratus, aut meliorationes, rationem ha-
bere soleant primogenitorum, ut eos
precipue ad eas institutiones vocent.
20. B.

Primogenia legis nature, scriptæ, & Gal-
licæ, legalia sunt. 91. D.

Primogenitus.

primogenitus quovisque cæteris præfer-
tur in successione in maioratibus, ca-

pellis, & in alijs rebus, quæ indivise ad
unum devenire debet. Et quis promo-
genitus censetur, maxime inter gemi-
nos. 366. A.

Privilegium.

Privilegio si quis non vitatur decennio à
puncto concessionis, illud amittit.
220. A.

Prodigus.

Prodigus quovisque instituire non possit
maioratum, aut possit accedente cura-
toris autoritate ac iudicis decreto. Ac,
quando facultas principis esset nece-
saria, exprimendum illi esset, eam peni-
prodigo. 229. D.

Promissio.

Promissio, qua quis filium promittat, se
æquali portione institutum eam he-
redem cum filio, aut qua promittat,
nullum filiorum melioratum præ-
ceteris, aut se æqualiter divinum
omnia bona sua inter filios suos, inna-
lida est de iure communi. Valida verò
redditur, si iuramento confirmetur,
præstato in Lusitania ex facultate Re-
gis. 46. D.

Promissio in hoc regno, contracta inter
vivos, qua quis promittat, se non me-
lioratum aliquem suorum descen-
dentium, valida est, si de ea fiat scrip-
tura publica, aut si confirmetur iura-
mento. Potest verò probari testibus,
factam fuisse scriptura publica, si ea
scriptura sit deperdita. 48. A.

Promissio in hoc regno facta circa me-
liorationem alicuius descendantium in
tertio & quinto causa matrimonij, aut
ex alia onerosa, valet: Si autem nō fiat,
facta censetur, mortuo, qui illam effi-
cere promissit. 48. D.

Promittens valida non meliorare filiam,
censetur promittere nec meliorare ne-
potem, nec alium descendantem.
49. D.

Promissio valida in hoc regno melioran-
di filium, aut filiam, esto cum solis me-
liorandis fiat, & esto, qui in manu illius
cum ipsis contraxit, illud remittat, aut
sine liberis discedat, valet. 50. B.

**Promissio valida de meliorando ex can-
sa onerosa**, aut instrumento publico
de non meliorando alio, expirat, si is,
cui facta est, discedat sine liberis: secus
si relicta sobole. 50. D.

Promissio eiusmodi ut obligare desinat, non satis est remissio eius, cui facta fuit, si alius vi illius cum eo contraxit, etiam si ea remissio iuramento confirmetur: sed utriusque est necessaria remissio, ac sufficit. § 1. B.

Promissiones eadem invalidae sunt iam hodie post legem Caroli quinti in favorem dotis filiarum ultra suas legitimas matrimonij causa, etiam si iuramento confirmentur. Secus comparatione filiorum, atque etiam filiarum ad ingrediendam religionem, & ad alia onerosa, quae non sunt matrimonium. § 2. C.

Quintum.

Quinti donatio, contractu facta extraneo statim est irrevocabilis, etiam si non sit ob causam onerosam, neque fiat traditio. Si sit simplex, in solutione indiget. Si ea donans intelligibilis reddatur, est nulla. § 1. A.

Quinti donatio si facta similiter sit descendenti, qui in potestate non sit donantis, eadem locum habent. Si vero facta sit filio in potestate constituto, ut sit valida, necessaria est traditio, reuocarique potest. § 2. B.

Religiosus.

Religiosus si iuramento renuntiavit hereditati parentum ante religionis ingressum, eisdem parentes moriantur post professionem illius, monasterium non succedit in hereditate ita renunciata. § 9. D.

Religiosi eam renunciationem non vitiat, quod facta sit sub conditione, si ingrediar religionem, et vive proleat. § 1. B.

Religioso aut monasterio, non censetur restituere latio ex renunciatione cadente facta, contento, qui religionem ingreditur, quintae, aut minori parte bonorum, quibus renunciavit. § 4. C.

Religiosus ante novitium, & in novitiatu, atque in nostra Societate ante professionem, aut vota coadiutorum, instituire potest valide maiorum ultimam voluntatem, tum etiam contractum reuocabilem. § 14. D.

Religiosi maiorum institutio irrevocabilis, facta in novitiatu, aut ante, int. int. ingrediendi religionem, est nulla, etiam si iuramento confirmetur, nisi fiat deo bus mensibus ante professionem de fa-

cultate ordinarij, & sequat professionem. Quae autem ante novitium facta esset irrevocabiliter, non animo ingrediendi religionem, firma esset. § 3. C.

Religiosus si valide maiorum instituit, & fructus illius ad ipsum attinere debebant tempore toto vitae suae, nisi religionem ingrederetur, neque aliud disposuit ante professionem, pertinet usus fructus tempore toto vitae ipsius ad monasterium succedens in bonis sui religiosi, & per mortem ipsius regreditur ad successorem in maiorum. In religione vero non succedente in bonis sui religiosi, emissis professione, & in nostra Societate emissis votis coadiutorum, pertinet ad successorem in maiorum. § 13. A.

Religiosus post professionem, aut in nostra Societate post vota coadiutorum, instituire non potest maiorum, nisi reliquerit filios, professusque fuerit non facta divisione bonorum inter filios: nam tunc instituire in hoc regno poterit maiorum inter descendentes de tertio, & meliorare. § 16. C.

Religiosus facultatem testandi a Summo Pontifice habens, regulariter instituire non potest maiorum. Et num sciet cum possit instituire, etiam si ad id se extendat facultas. § 16. D.

Religiosus si eodem professionem emisit, aut in nostra Societate vota coadiutorum, capax est cuiuscumque maiorum. § 18. D.

Religiosi, quorum monasteria in bonis illorum non succedunt, si professionem emittant, aut in nostra Societate emittant vota coadiutorum, neque ipsi, neque monasteria, succedunt in maiorum, neque in commoditate illius, sed denoluntur ad vltimum vocatum. § 39. A.

Religiosi maiorum non habens iurisdictionem, si monasterium succedat in ipsius bonis, pertinet ad monasterium tempore toto, quo talis religiosus vixerit: nisi institutio excludat religionem a successione in illo. Eo vero mortuo, integrè pertinet ad vltimum vocatum. § 39. C.

Religiosi maiorum si annexam habeat iurisdictionem, nec in commoditate succedit monasterium. § 41. A.

Religiosi commendatarij coniugati, quia simpliciter religiosi non sunt, non ex-

Excluduntur à successione in quibuscun-
que maioribus, etiam si clausulam ha-
beant, excludentem: religiosos. 362.

D. 37. c. 1. §. 1. *Religiosus novitius immunis est à solu-*
tionem tributorum de suis bonis patri-
*monialibus. 360. C. 1. §. 1. *Religiosi nostræ Societatis, qui peractis**

duobus probationis annis vota emise-
rint, multo magis tributa non debent
de bonis, quorum adhuc dominium ali-
*quando retinent. 371. B. 1. §. 1. *Renunciatio.**

Renunciatio de non succedendo in to-
tum, aut in parte, ei facta, cui est succe-
dendum, est nulla, siue in bonis eius,
cui sit renunciatio, debeat renunciati
ti legitima, siue non. 55. A.

Renunciatio, qua renunciatur legitime,
aut successioni, sub iuramento nec vi,
nec dolo, nec metu extorto, valida est,
& quam latè intelligenda. Exciipiun-
tur renunciaciones, de quibus disp. 144.
est dictum. Neque post renunciaciónis
iuramento confirmata, factam à filio
patri, succedunt nepotes ex tali filio,
etiam si tempore mortis aui, defunctus
esset filius, nisi iuramentum iniussè fuis-
set extortum. 36. B.

Renunciavit si filius, aut filia, cum iura-
mento parentum hereditati ante reli-
gionis ingressum, etiam si parètes post
professionem illius moriantur, mona-
sterium non succedit hereditati ita re-
nunciata. 39. D.

Renunciacionem eandem non vitiat,
quòd facta sit sub conditione, si ingre-
diam religionem, eamve profitear. 67.
B.

Renunciacione ex eadem, quòd facta sit,
contento, qui religionem ingreditur,
quinta, aut minori parte bonorum, que
renunciatur, non censetur resultare la-
sio religioso ipsi, aut monasterio, ut ex
eo capite annullari possit. 61. C.

Renunciavit si valide filius, aut filia, ha-
reditati maternæ, aut cuiusvis alterius,
antequam dominium illius consequere-
tur, mortua matre, ususfructus eorum
bonorum non pertinet ad patrem fa-
milias talis filij, aut filiz. Si verò domi-
nium illius, nihil impediens renunci-
acione, consequeretur si filius, ususfruc-
tus ad patrem pertineret. 62. C.

Renunciatio hereditati si valide fiat sub

iuramento à filio, aut filia, attendi de-
bet causa, ob quam fit, quoniam sub
conditione filius censetur fieri renun-
ciatio, eaque proinde cessante, invalida
redditur renunciatio. Et multa circa id
*expeduntur. 63. D. 3. §. 1. *Renunciavit licet quis valide heredita-**

ti alicuius, succedere tamen eidem po-
test per alium, ad quem deveniat, ut
per fratrem suum, est id illam non adi-
ueret, sed transmittat. 65. B.

Renunciavit si quis valide patris heredi-
tati, si ille ad secundas transeat nuptias,
eaque ratione bona, quæ ex prioris vxo
re accepit, per mortem illius, dividen-
da sint inter filios prioris matrimonij,
is filius succedit in portione, quæ ita
ex matre ipsum contingit. 65. D.

Renuncians hereditati, non censetur re-
nunciare ijs, quæ deferuntur non iure
hereditario, ut maioratui, feudo, &
emphyteusi non hereditarijs, nisi aliud
de mente renunciantis constet. 66.
A. 1. non est illorum nisi pater

Renuncians cum iuramento hæreditati
paternæ, etiam si dicat, ut non succe-
dat ex testamento, si hæres ab eo patre
instituitur, succedit ac transmittit eam
hereditatem. 66. B.

Renunciatio hereditati iuramento con-
firmata, non revocatur institutio po-
stè à filiorum renuncianti. 67. A.

Renunciatio successioni bonis alicuius
iuramento confirmata, non redditur
ex eo nulla, quòd renuncians ignora-
ret, iure civili esse nullam seclutio iura-
mento. 69. A.

Renunciante cum iuramento heredita-
ti minoreni esse, etiam impuberem, nò
aufert validitatem à renunciacione nò
extorta per iniuriam. 69. B. 1. §. 1.

Renuncians paternæ successioni cum iu-
ramento, valide renunciat, est id filius
familias sit, nec alioquin valeat dona-
tio facta ab eo patri. 69. C. dup. aut

Renunciavit si quis per vim, aut metum,
cum iuramento successioni, licet inde
ius non comparaverit is, in cuius favo-
rem est renunciatum, & relaxari debeat
iuramentum, ante relaxationem tamen,
qui iuravit contrauerit non potest re-
nunciacioni. 69. B. 1. §. 1.

Renunciatio iuramento confirmata ex-
torta per metum, etiam reuerentialem,
quovisque invalida, & maioratus inde
institutus quovisque invalidus. 70. C.

Re-

INDEX.

Renunciatio iuramento confirmata, & dolo extorta, vt fallis promissionibus, aut perſuasionibus, inuálida eſt, neque indiget relaxatione iuramenti. 73. C.

Renunciatio ſucceſſioni, quando merè gratuita, quando contractu ex parte oneroſo. 75. A.

Renunciatio ſucceſſioni iuramento confirmata, ſi facta ſit vero animo condonandi, quod renunciatur, aut incrementum, quod condonatur, comparatur vtrum ius is, in cuius fauorem fit, eſtò renunciatus minor eſſet, locumque non habet relaxatio iuramenti, neque reſtitutio in integrum, niſi bonum commune contrarium poſtulare, ob nimiam leſionem, exiguum iudicium, & multam facilitatē renūciantis. 76. B.

Renunciatio legitime iuramento confirmata, non cenſetur comprehendere alimenta, ſi renunciatus aliunde ea non habeat, niſi aliud exprimitur, aut intelligatur fuiſſe mentem renūciantis. Et de alimentis omnino neceſſariis ad conſervationem vite, eſſet nulla ex renūciantio. 78. B.

Renunciatur ſi cum iuramento ſucceſſioni contractu merè oneroſo pro emolumento aliquo, & laſio quęcunque interueniat, attento pretio, quo ea ſucceſſio æſtimaretur quando illi renunciatum fuit, inuálida quoad incrementum eſt ea renunciatio in conſcientię foro. Et is, cui facta eſt, relaxare tenetur iuramentum, aut ſuperior illius. Anterelaxationem verò contravenire ei renūciantioni non poteſt. 80. C.

Renunciatum ſi ſimiliter ſit, non conceditur puber. in foro exteriori actio, eſtò laſus ſit ultra, aut infra, dimidium iuſti pretij, neque competit actio legis. 2. C. de reſc. vend. (Excepi in Luſitania, ſi iuramentum adhibitum fuit ſine regia facultate) Deberet tamen relaxari iuramentum, & concedi actio, ſi laſio eſſet tanta. Et multi aſſerunt cōcedi in laſione enormiſſima. 81. D.

Renunciavit ſi minor cum iuramento ſucceſſioni contractu oneroſo, in quo laſus ſit ultra dimidium iuſte æſtimationis, ſi non addidit, vende ſufficienter ex primeret, renunciare beneficio legis. 2. C. de reſc. vendi. agere ex e. l. 2. poterit. Expediret tamen, vt relaxaretur ei iuramentum, ſi id in conſcientia eſt neceſſariū, ſi inre adit, ſe obligare, nec

inde agere. Idem in maiore, ſi confirmavit iuramento actum ſecleſio iuramento nullum. 84. B.

Renunciatio legitima, aut parti illius, conſenſive in id, ſi ſiant, nō quidem ante teſtamentum, ſed in ipſa teſtamenti conſeſſione, aut poſt illud conſectum, válida ſunt, etiam ſi iuramento non confirmantur: neque poterit agi poſtea ad uerſus teſtamentū, in quo ita fit peteritus, aut exhereditus, eſtò neque hæc, neque alia cauſa ſit in eo inſerta. Et in quo euentu non ſufficiat tacitus conſenſus renūciantis parti legitime, ſed requiratur expreſſus. Et in quo alio teſtamentum eſſet nullum, eſtò adhiberetur conſenſus poſt teſtatoris mortem niſi approbaretur in ipſa teſtamenti conſeſſione, aut in eo inferret cauſa exheredationis, aut preteritionis. 85. D.

Renunciatio legitima, aut parti illius, in fauorem cohæredis, aut cohæredum, válida eſt, etiam ſi iuramento non confirmetur, modò accedat ad id conſenſus eius, in cuius bonis debetur, & in eo perſeueret uſque ad mortem. Idem de quocunque pacto circa ſucceſſionem in bonis illius. Sine tali verò conſenſu, inuálida eſt renunciatio, & pactū circa ſucceſſionem in bonis illius, etiā ſi iuramento confirmetur: ſub pena amiſſionis emolumenti hereditatis ſiſco. Idem eſt de diſpoſitione quacunque rei ita obtinende, etiam ſi hypothecę ſubijciatur, ſine conſenſu eius, cuius adhuc eſt. 87. A.

Renunciations pendentes, vt ſint válidæ, à conſenſu eius, cui eſt ſuccedendum, & à perſeuerantia in illo uſque ad mortem, ſi circa eas is iurauit non reuocaturum ſuum conſenſum, tenetur, ſub reatu perijuri, eum non reuocare. Si verò id non iurauit, nihil impeditibus iuramentis, quibus hæredes eas firmalleſſent, poſſet conſenſum ſuum reuocare, irritaque eo ipſo reddentur, neque hæredes obligabunt. 89. A.

Renunciations válidæ ſine iuramento, ſi à minore ſine illo ſint factę, ſubueniuntur ei circa illas reſtitutione in integrum. Quo remedio caret, ſi illas iuramento confirmauit. 90. C.

Renunciat válidè in ſuum præiudiciū ſucceſſioni in maioratu proximè ad eū vocatus, in fauorem alterius: non verò in præiudiciū ſuorum filiorum, ſi il-

INDEX.

los postea habuerit, qui succedant. Ea tamen renunciatio inualida est, si fiat viuente institutore, nisi in ea consentiat & perseueret in eo consensu vsque ad mortem. Secus si alius sit possessor maioratus. Et quando, si renunciatus erat minor, competit illi restitutio in integrum. 375.A.

Representatio.

Representatio quanta in successione in regno via generationis praescripta sit in Hispanijs. Quae similiter locum habet in alijs Castellae maioratibus, quando aliud non constat de illorum institutione. 1.D.

Representatio in bonis hereditarijs quo vsque habeat locum in linea descendente, & transuersali. In linea vero ascendentium locum non habet. Filij fratrum, si succedant cum alijs patris, representant patres suos, & succedunt per stirpem. Si autem filij diuersorum fratrum succedant sine alio patre, non representant, sed succedant per capita. Nisi quando sunt filij fratrum utrinque coniunctorum, & representando suos parentes, excludit patrem ex altera tantum parte coniunctum: tunc enim succedunt per stirpem. 386.D.

Representatio, cum sit privilegium, licet extendenda plus non sit, quam competatur concessa, in vnoquoque tamen regno est videndum, num iure, consuetudine, vel dispositione particulari, sit maior introducta circa regni successionem, aut maioratus, vel circa aliquid aliud, ei que erit standum. 388.C.

Representatio est in feudis, non solum hereditarijs, sed etiam ex pacto & providentia. 389.A.

Representatio licet stando in solo iure communi, neque in successione in regno, neque in alijs maioratibus, locum habeat, ex quibus tamen capitibus possit locum habere. 399.A.

Representatio qualis in hoc regno quoad successionem in ipso regno, & in maioratibus illius, quando aliud institutores non disposuerunt, sit statuta, & cur virtualis potius, quam formalis, sit nuncupanda. 399.D.

Representatio quanta detur in hoc regno in successione collateralium ultimi possessori maioratus, quando de

sunt omnino descendentes illius, & quando aliud non disposuit maioratus institutor. 417.B.

Representationis ac successionis modus, quantum a iure communi exorbitet. 418.B.

Representatio eadem locum habet in vltimioribus gradibus lineae collateralis, hoc est, in descendentibus ex patris, & ex patris magnis, & ita consequenter. 419.D.

Representatio eadem ac successio locum habet, est & collateralis comparatione vltimi possessoris, neque descendens, neque collateralis sit institutoris maioratus. 420.B.

Representatio lege. 40. Tauri in linea collateralis introducta, non est representatio, solum gradum progenitorum, sed etiam personam ipsam cum omnibus suis qualitatibus, locum illius subeundo ad eos omnes excludendos, quos parens ipse, si superstes esset, excludisset. 421.B.

Representatio alterius personam qui succedit, si representatus incapax erat tempore mortis suae, ipse quoque incapax est, & excluditur a maioratu: quando vero vocatus ipse succedit, ut in linea descendente in hoc regno, & proximior in linea collateralis vltimo possessori, tunc in capacitas progenitoris ipsi non nocet, si ipse incapax etiam non sit. 421.C.

Representatio locum non habet in fidei commissio familiae relicta, siue vniuersale, siue particulare sit. 423.D.

Representatio non est in Lusitania in maioratibus de bonis coronae regni, nisi contrarium sit alicui concessum, ac proinde patris, etiam minor natus, excludit nepotem. 447.C.

Rescriptum.

Rescripta & concessionis principum, ita sunt semper exponenda, ut nihil iniquum & contra rectam rationem continent. 35.D.

Rescriptum ut surreptitium non censetur, quarum prohibitionum mentio fieri debet concedenti, quum non item. 649.D. 651.C.

Restitutio a principe instaurum.

Restitutio facta a principe in statum pristinum, quae deletur incapacitas, quam quis

INDEX.

quis ob delictum habebat ad succeden-
dum in maiori, aut in re alia, si fiat, post
id delatum alteri morte ultimi possessoris,
aut alia ratione, ob incapacitatem, que
tunc erat in illo, non succedit in eo. 371. C.
Restitutionem principis ex gratia in pri-
vatum statum, non habere locum in pre-
iudicium tertij, ut intelligendum. 371. C.

Restitutio in integrum.

Restitutionem in integrum impedit iura-
mentum a minore præstitum. 79. B.
Restitutio in integrum minoribus, & alijs,
non datur, adversus lapsum semestris,
ut remedium luminum circa tenutam
maioratus competeret. 556. A.

Retractus.

Retrahat si possessor maioratus rem ali-
quam propter communionem cum re-
bus maioratus, res illa non pertinet ad
maioratum, sed est libera, nisi maioratus
incorporetur. 528. B.

Rex.

Regum successio in Hispanijs varia tem-
pore Gothorum, & a tempore Pelagij.
Et cur via generationis sancita sit suc-
cessio a Pelagij tempore. 3. B.

Regni successio via generationis, qualis
prescripta sit in Hispanijs, & cum quan-
ta representatione. 5. A. D.

Regni successio se extendit ad omne gra-
du, etiam ultra decimum. 6. D.

Regni Castellæ insignia quæ, quando com-
pant, anteaque fuere. 8. A.

Regnum Castellæ primogenij ac maiora-
tus rationem habet. Est caput cætero-
rum maiorum. Et constituta circa il-
lud, locum similiter habent in alijs ma-
ioribus, quando aliud ab institutoribus
non reperitur expressum. 8. B.

Reges quoque de bonis coronæ regni
donare possunt, etque alienare. Et qui
maioratus de bonis coronæ regni sunt,
proprie censendi instituti. 9. A.

Regni coronæ quando bona confiscata, ce-
leantur vni in Lusitania. 14. A.

Regnum maioratus est legalis regulariter
loquendo. Et quoque aliquando, qui-
busque ex causis, mutare liceat de modo
regimini ac successionis primitus statu-
to. Regulariter vero non licet. 93. A.

Regnis in aliquibus, & in Romano Imperio,
electione succedunt. 172. B.

Regnis in diversis qui succedunt, arma ac
insignia singulorum regnorum solent
comparere: non vero agnoscunt Regum, qui

bus succedunt. 291. A.

Regnorum Hispaniarum arma, & conu-
meratio, quem locum habent. 296. A.

Regnum si ad seximam deueniat, iurisdic-
tionem illius annexam exercet licet per
se & directè, hoc est, non annexè ad aliud,
mulier incapax sit iurisdictionis. 341. A.

Regno ob quæ delicta privari quis possit.
Et quando, est id habere idoneum succes-
sorè, cedere regnum alteri possit. 245. B.

Regno nondum adepto, excludendum esse
amentem, qui affirmant. 347. D.

Regno iam adepto non priuatur amens, eti-
a ob amentiam perpetuam, sed illi datur
curator & administrator loco illius. Et
quid quando natus est sanæ mentis, &
ante regnum adeptum incidit in amentiam,
& quando habet lucida intervalla.
349. C.

Regno nondum adepto excludi non de-
bet a mens, aut alter ex defectu natura-
li ineptus regimini illius, sed traditur de-
bet curator & administrator loco illius.
Excipitur in hoc regno, nisi sit collater-
alis, qui alioquin in regno succedere de-
bebat. 350. C.

Regni successione non excluditur surdus
simul ac mutus, aut cæcus. Excipitur in
hoc regno, nisi collateralis sit compari-
tione ultimi possessoris. 351. B.

Regnum ne diuideretur, & ut tollerentur
alia mala, si nati essent duo gemini, aut
duæ gemine, & ignoraretur quis prior,
mitti deberet fors, quis eorum futurus
esset Rex. 368. C.

Regni circa successiōnem videndum est
in vnoquoque loco quanta representa-
tio sit introducta. 388. C.

Regnum non est hereditarium, neque in eo
succeditur iure hereditario, sed ex pacto
& providentia, iure sanguinis, vti in
alijs maioratibus, ac proinde succedi in
regno potest repudiata hereditate, va-
letque pactum circa futuram eam suc-
cessionem, vivente ultimo possessorè. 392. B.

Regni successor futurus cur iuretur a sub-
ditis, & quid id futurum illi sit debet.
Cur ite, ubi electione succedunt, a pe-
ante morte possessoris eligatur. Et qui
bus nominibus successor in regno, aut
in Imperio, appellatur quodam iure,
& hodie appellatur. 408. A.

Regni in successione licet stando in solo
iure comuni representatio locum non
habeat, ex quibus tamen capitibus locum
possit habere. 499. A.

Regni huius successio qualis, & ad quanta

INDEX.

repræsentatione sit statuta, & cur dicenda sit potius repræsentatio virtute, quam formalis. 399. D.

Regni Castellæ in successione nõ id circo nepos ex primogenito prædefuncto, præfertur patruo, quod pater ipsius ius aliquod in ipsum transmiserit, sed quod legibus huius regni proxime vocatur, exclusio patruo proximiori in gradu ultimo possessori. 405. D.

Regna non esse hereditates, nec proinde in eis succedi iure hæreditario, sed sanguinis, atque adeo locum nõ esse in successione in illis repræsentationi ex eo capite, quod hereditates sint, confirmatur. 408. D.

Regna quoniam hereditates nõ sunt, nõ vacat deficienti successore usque ad decimum gradum ultimo possessori, sed admittuntur proximiores in infinitum. 409. C.

Regni huius Castellæ in successione, nulla admittitur repræsentatio in linea collateralis, sed sæper succedit proximior in gradu, præferendo in eode gradu masculinum feminæ, & maiorem natum, minori nato. 412. B. D. 414. B.

Regni circa successione ad republicam à principio statuta, nihil innovare possunt principes, aut consilij ipsius suis legibusque neque republica ipsa quando iam alicui est ius questum. 414. C.

Regno quæ succedit proximiores ultimo possessori, servata repræsentatione in eo statuta. 426. D.

Regni Lusitani in successione que controuersa esse potuit, nec tamè fuerit, in linea descendendum per mortem Ioannis tertij, explicatur. 469. B.

Regni Lusitani in successione in linea collateralis regi Hærico, que controuersa re ipsa fuerit, dilucidè proponitur ac explanatur. 469. D.

Regis Hispanarum Philippum secundum legitimum fuisse successorem Hærico in regno Lusitano, multis efficaciter ac dilucidè probat, enerjis contrariis sudamentis. 471. D.

Regni Lusitani in successione in corona ipsa, si stemus in sola dispositione iuris communis ac Lusitanæ, patruum nepoti in linea descendendum fuisse præponendum, ostenditur. 478. B.

Regni Lusitani origo in successioneque in illo unde nepos, & in nepotis defectu, nepotis, & in utriusque defectu, pro nepos, aut pronepos, præferri in linea descendendum patruo, aut patruo magno debeat.

479. C.

Regni Lusitani in successione nulla est repræsentatio in linea collateralis, ostenditurque; Philippum secundum Hispaniarum Regem legitimum fuisse successorem Hærico in eo regno, & nulla ratione Dominam Catharinam. 480. D.

Regni Castellæ & Lusitanie in corona succedit patruus ultimi possessoris, exclusis cõsobrinis eiusdem ultimi possessoris. 484. A.

Regni corone fructus quomodo diuidendi inter predecesorem, aut heredem illum, & successorem. 512. A.

Regni quando ad alterum deuoluitur, fiscales pœne, ex delictis commissis tempore antecessoris, quouique ad antecessorem attineant. 515. C.

Rex quouique debita sui predecesoris in regno soluere teneatur. 589. C.

Regno priuari nõ potest legitimus in eo alioquin successor propter ingratitudinem in suum patrem Regem, cui succedere deberet, esse dis pater legitime illi exheredasset. 695. D.

Regno cur spoliari possit possessor in preiudiciu successorum ob aliqua crimina. 727. A.

Regi maledicens, quas pœnas incurrat. Et in hoc regno media pars bonorum illius confiscatur. 734. A.

Regis cum vxore, cõsanguinea, aut famula, concubitus, quibus pœnis puniatur. 734. C.

Regis in filiu, regni successoris, delictu, etiam concubitus cum vxore, aut filia illius, ut puniendum. 734. C.

Rex ob delicta, quibus regno priuari debet, non est deiciendus à principe auctoritate propria, sed Summi Pontificis. 735. C.

Regis in filios, minime in regno successoris, delinquens, ut puniendus. 735. D.

Salinarium.

Salinarium tributum, quid. 789. B.

Sententia.

Sententia circa possessionem nõ parit exceptionem reindicatæ. Et quid quando inuoluitur causa proprietatis solum incidet. Sententia ite lata circa tenentis maioratus, exceptionem non parit circa proprietatem. 532. C.

Sententia lata aduersus possessoris maioratus, aut aduersus aliquem circa nobilitate de bidalgia, quibus necesse paratè aduersus illos exceptionem rei iudicatar. 627. B.

Seruus.

INDEX.

Scriptura pœna.

Semiorū pœnæ bona quovsq̃ue de iure cōmuni varijs tēporibus pertinēt ad filiū cū, intestabilesq̃ essent, aut cōsanguineis eorū a filio relinquerētur. Et quid in hoc regno sancitum hodie sit. 238. A.

Substitutio popularis.

Substituens populariter pater filio impuberi, imponere potest grauamen bonis illius, etiam legitime talis filij. 176. C.

Substitutio.

Substituto directo ex testamento, cauere tenetur anterior hereditatis possessor. 328. D. 330. A.

Successio.

Successio in Hispanijs in regno, qualis via generationis sit prescripta, & cū quāta representatione. 5. A. D.

Successio iure hereditario, ex pacto & providentia, ac iure sanguinis, quid. 316. A. Succeditur in maioratibus Hispanis anteriori possessori, qui non sit ipsemet institutor, iure sanguinis, & non hereditario. 316. D.

Successio in maioratu cōparatione immediati institutoris, quādo sit nec iure sanguinis, nec hereditario, sed ex pacto & providentia, & quādo sit iure hereditario. 317. C.

Successio directā, & obliquā, quid. Et discrimen inter utranque. 311. A.

Successione in possessionibus distributis per tribus & familias, licet veteri lege filij pręferrentur filiabus: filia tñ pręferrebatur collateralibus omnibus. Quādo tamē filij ita in fratrū defectū succedebāt, nubere nō poterāt, nisi homini de sua tribu ac familia, vt distributio possessionū maneret in eisdem tribubus ac familijs, notaq̃; esset distinctio & successio tribuum ac familiarum, vt tēpore aduentus Melsie intelligeretur dedecore ex tribu familia, ex quibus erat promissus, tāquam vna ē notis veri Melsie. 379. C.

Successio in bonis liberis, quāā varia diuersis tēporibus iure cętareo fuerit disposita, & quæ fuerit nouissima, quæ in Castella & Lusitania vim habet, 380. D.

Succedatōr si in maioratu, aut in re alia, quæ in diuisa aduāto deuenire debet, masculus minor nato eiusdem gradus, pręferatur fœminæ. Fœmina verō pręferatur masculo vltioris gradus, quādo

aliud non fuit expressum. 381. C.

Successione in maioratu huius regni, quæ considerentur, vt iudicetur, quis alteri pręferatur. 383. A.

Successione à maioratu si fœminæ excludatur cōparatione masculorū eiusdem gradus, fauorabilis est, lateque proinde est intelligēda. Cōparatione verō masculorū vltioris gradus, est odiosa, itne recte intelligenda. 384. C.

Succeditur in regno, nō iure hereditario, sed ex pacto & providentiā, iureve signiis, vt in alijs maioratibus, repudiataq̃; proinde hæreditate, succedere quis potest in regno, valetque pactum circa futurā in eo successione, viuēte nec cōsentiente vltimo possessore. 392. B.

Successio qualis in regno ipso Castellæ, & in cęteris eiusdē regni maioratibus, sit instituta, quādo maioratū institutores aliud nō statuerūt ac exprimē. Et cur in eiusmodi successione interueniat, nō quidem representatio formaliter, sed virtute. 399. D.

Succedat quo ordine, & quanta cū representatiōe vltimo possessorij maioratus huius regni, collateralis illius, quādo omnino desunt descēdēs eiusdē vltimi possessoris, & quādo aliud nō disposuit maioratū institutor. 417. B.

Successionis ac representationis is modus quātū à iure cōmuni exorbitet. 418. B.

Successione in eadē in linea trāuersali locū habet representatiō in vltiorib⁹ gradibus, hoc est, in descendētib⁹ ex patris, & ex patris magnis, & ita consequenter. 419. D.

Successio eadē & representatiō locū habet, estq̃ collateralis cōparatiōe vltimi possessoris, neq̃; descēdēs, neq̃; collateralis sit cōparatiōe institutoris maioratus. 420. B.

Successione in eadē representatiō in linea collateralī lege. 40. Tauri introducta, nō est representatiō solum gradū progenitoris, sed etiā personā ipsā cū omnibus suis qualificatibus, locū illius subeundō ad eos omnes excludēdos, quos patrens ipse, si superstitis esset, excluderet. 421. A.

Succedit qui representatō alterius personæ, si representatus incapax erat tēpore mortis suæ, ipse quoq̃; incapax esset, & excluditur a maioratu quādo verō vocatus ipse succedit, vt in linea descēdētī in hoc regno, & proximior in linea collateralī vltimo possessori, tūc incapax

INDEX.

tas progenitoris ipsi non nocet, si ipse in-
capax etiam non sit. 421. C.
Successor in linea transuersali esse debet
de stirpe institutoris maioratus, aut
eius, in quo fuit institutus, vel eorū
de ipsorum familia, quousque sumpta fami-
lia: si enim ultimus possessor detur pro-
ximior de aliena familia, ut frater so-
lum vterinus, qui non sit de eiusmodi
familia, succedit, qui de familia fuerit
proximior, saltem per representationē,
sicut remotior in gradu sit ultimus pos-
sessori. 422. D.
Successionis ordo in maioratibus, simili-
ter seruatur in hoc regno in successio-
nibus in feudis, capellis, & emphyteu-
tibus, iure patronatibus, & in alijs rebus,
quæ indistinctæ vni deueniunt. 423. C.
Succedunt in fideicommissis familie reli-
ctis, proximiores ultimo possessori, si-
cet alij sint proximiores testatori. Idem
in maioratu & regno, seruatur in hoc reg-
no representatione in eo statuta. 425. D.
Successio in maioratibus huius regni, quis
cui præferendus sit, admetienda est ex
dispositione expressa institutoris, aut
quam, semoto omni dubio, ex contextu
suis intelligitur intendisse, easque prepo-
nenda est dispositioni legis. 40. Fauri:
in dubio autem, dispositioni eius legis
est standum. 437. C.
Successioni in regno Lusitano quæ con-
trouersia esse potuit, nec tamen fue-
rit, in linea descendendum per mortem
Ioannis. III. explicatur. 469. B.
Successionem circa in eodem regno in li-
nea collateralali Regi Henrico, quæ con-
trouersia fuerit in linea collateralali, dis-
cussæ proponitur, ac explanatur. 469. D.
Successorem legitimum fuisse Philippum
II. Hispaniarum Regem Henrico in reg-
no Lusitano, multis efficaciter ac dili-
genter probatur, eueris contrarijs funda-
mentis. 472. D.
Successione in corona regni Lusitani, si so-
lum stemus in dispositione iuris comū-
nis, patruū nepouū fuisse preponendum in
linea descendenti ostenditur. 478. B.
Successione in corona regni Lusitani vn-
de nepos, & in nepotis defectu, neptis,
& in vtriusque defectu, pronepos, aut
proneptis, præferri debeat patruo, aut
patruo magno, in linea descendendum.
Et de origine regni Lusitani. 479. C.
Successione in corona regni Lusitani, nul-
lus est representatio in linea collateralali
ostenditur; Philippum. II. Hispaniarū

Regem legitimum fuisse successorem Hen-
rico in regno Lusitano, & nulla ratione
Dominum Catharinam. 480. D.
Succedit in corona regni Castellæ & Lusitaniæ patruū ultimi possessoris, exclusis co-
sobrins eiusdem ultimi possessoris. 482. A.
Succedit in maioratibus regni Castellæ, siue
illi sint de bonis patrimonialibus, siue
de bonis coronæ regni, consobrins vlti-
mi possessoris, & soboles ex illis; & in
eorum defectu, consobrins, & soboles
illius, excluduntque patruum eiusdem
ultimi possessoris. 484. B.
Succedit in maioratibus Lusitanis de bo-
nis patrimonialibus, patruus ultimi pos-
sessoris, excluditque consobrins eiusdem
ultimi possessoris. In maioratibus vero
de bonis coronæ regni, nulli transue-
ntales succedunt. 484. C.
Succeditur in Lusitaniam bonis emphy-
teuticis, hoc est, quibus dominii solum
vtile possessoris, et non coronæ regni sint
deriuata, & etiam coronæ ipsa regni donat-
um habeat directum, perinde atque in
alijs bonis emphyteuticis, nec; in illis
habet locum lex mentalis. 485. A.
Surdus & mutus.
Surdus simul ac mutus non repellitur a suc-
cessionem in maioratu iurisdictionem aut
dignitatem non habentem annexam. 332. D.
Surdus simul ac mutus, non excluditur a
regno, aut a successione in quouis alio
maioratu iurisdictionem habente. Exci-
pitur in hoc regno, si collateralis sit co-
paratione ultimi possessoris, & agatur
de successione in regno. 335. B.
Surdus iudex esse non potest. 337. C.
Tenuit.
Tenuit bonorum maioratus, quo sum-
mario remedio iniustus eorum bono-
rum tenetor spoliatur a contentente,
ipsum esse legitimum successorem eius
maioratus, & intra quantum tempus
id remedium ei concedatur. Necque eo
finito agitur postea, nisi de proprietate.
324. A.
Tenuit si quis denegat contententi se esse
legitimum maioratus successorem, ut
hic intentare aduersus illum possit re-
media possessoria ad impetrandum, retinē-
dæ, ac recuperandæ possessionis. 327. D.
Tenuit remedium summarium possessorium
admixtum habet causam proprie-
tatis, nec conceditur nisi ei, qui ostendit
se esse legitimum maioratus successorem. 329. B.
Tenuit

INDEX.

Tenetur aduersus idem remedium competunt idcirco exceptiones, quæ sunt circa proprietatem, modò intra tempus eius remedij probentur. 530. C.

Tenetur remedium summarium circa bona maioratus, licet inuoluat causam proprietatis, à sententia tamen circa remutam quantis in hoc regno admittatur supplicatio, solum habet effectum deuolutiuum: non verò suspensiuum. 532. A.

Tenetur maioratus circa causam testes examinari, an examinari iterum debeat circa causam proprietatis. 532. B.

Tenetur maioratus adiudicanda est scemina proximiori in gradu ultimo possessori, quando alius cõten dit, sceminam excludi, nisi in continenti eam excludi probet. 533. C.

Tenetur maioratus est tradenda ventris, quando, si ex eo nascatur masculus, excludit ceteros: cum cautione tamen præstita à matre, quòd, si masculus nõ nascetur, restituet fructus, præter ventris alimentis, successori. 534. B.

Tenetur remedium summarium locum non habet quando immediatè succeditur institutori. Tamen si quòd timetur grauis mala: posset superius senatus eodem modo procedere circa tenutam. 546. D.

Tenutam: circa quid sciendum, si liquidum nõ possit, ad quem maioratus pertineat. 548. C.

Tenuta maioratus vt adiudicetur, quale instrumentum ostendendum, & quid aliad successione in eo probet. 549. B.

Tenutam rei maioratus adiudicari debere successoris, non impedit, quòd tertius eam teneat cum titulo, quando titulus originem non habuit ab institutore, vel aliunde non constet titulum fuisse sufficientem ad alienandum bona maioratus, aut dubium non est, an institutor eam rem comprehendere intendit in maioratu. 550. C.

Tenetur remedium non habet locum, si post intentatum l. bellum ineptum intra semestre, computatum à pũcto delatæ successione maioratus, intentetur post semestre aliud ex diuersa causa: secus si ex eadẽ causa. Circa tamen aduersarij necessarius non est intra id semestre. 551. D.

Tenetur idem remedium si intra eos sex

menses sit intentatum, & superueniat tertius ad adiuvandum alterum litigantium, repelli non debet: secus si ad novum suum ius prosequendum. 554. B.

Tenetur vt competat idem remedium, restitutio in integrum non conceditur minoribus & alijs aduersus lapsum semestris. 556. A.

Tenetur idem remedium intentari post testem intra semestre, est intentata iam fuerit via ordinaria causa circa possessionem, aut proprietatem in alio tribunali. 558. D.

Tenetur circa remedium post legem. 10. latam, num concedenda sit minori restitutio in integrum aduersus probationem omisam intra tempus ad probandum concessum. Et num in eo remedio admittenda sit testium reprobatio, scripturarum impugnatio, petendaque sit restitutio fructuum, locorũ, habeat condemnatio vt restituantur, aut absolutio ab eis reddendis. 559. C.

Tenetur remedio summario intentatio, num aliquando locum habeat remedium possessorium, quod interim nũcupatur. 563. B.

Testamentum.

Testamentum neque preteritionis, neque ex heredationis argui potest, est causa in inferatur, si preteritus, aut exheredatus, consensit, non quidem ante testamenti confectionem, sed dũ confectione, aut postea. Et in quo casu non sufficit tacitus consensus renũciationis partis legitima, sed requiritur expressus, & in quo alio testementum esset nullũ, est adhiberetur consensus post testatoris mortẽ, nisi adhibetur in ipsa confectione, aut in eo apponeretur causa exheredationis, aut preteritionis. 55. D.

Testis.

Testes examinari circa causam tenutæ maioratus, an examinandi postea sint circa causam proprietatis. 532. B.

Tribellianica.

Tribellianica detrali ex maioratu non potest quacunque ratione institui. 612. D.

Tributum.

Tributa & onera ad quæ tenetur maioratus possessor ratione bonorum maioratus. 623. C.

Tribu:

I N D E X I

Tributum unde dictum. 770. A.
 Tributum census duplex. Quoddam soluebatur ex bonis, seu ex patrimonio, pro illius estimatione. Et erat mixtum inter merè reale, & personale. Aliud erat tributum capitis. 771. C.
 Tributum annonæ, quod. 773. A.
 Tributum vestigial pressé, quid. 774. A.
 Tributum seruitij ordinarij & extraordinarij quod in hoc regno. Soluitur pro ratione valoris patrimonij cuiusque: neque est reale, sed medium inter reale & personale. Et qui exempti sint ad illo soluendo. 775. A.
 Tributum capitis de la moneda forera, à septennio in septennium soluendum, quod in hoc regno. Et qui ab illo exempti. 776. D.
 Tributum aliud capitis, quod Martinega nuncupatur, & aliud quod dicitur Marçale, que. 777. C.
 Tributum indilicti quod. Et quomodo solvebatur. Et unde initium supputandi per indictiones. Unde item initium supputandi per olimpias. Et quid super indictum. 777. D.
 Tributum, quod appellatur collecta, præstantie, & tallie, Hispanè de ramos, & Lusitanè finta, quod. Appellatur etiam ex parte imponenti, impositio, Hispanè pedidos y empedidos. Quid item liberalis præstatio nuncupetur. 779. B.
 Tributum, quod borras vocant, quod in aliquibus huius regni locis, & ad quid inferuiat, 780. A.
 Tributa que pecchos in hoc regno vocant, à quibus exempti sunt, quos hidalgos vocant, que. 781. A.
 Tributi vocabulum quàm latè pateat, si amplè lumatur, sicque vsurpari consuevit. 781. A.
 Tributum quod, munus diuatur, & à quibus muneribus sit exempti, qui hidalgos in hoc regno nuncupatur. 782. B.
 Tributa que angaria & parangaria dicuntur. 783. C.
 Tributa vestigialis gabelle, aduenæ, portorij, quid. 784. D.
 Tributum ex rebus, que mari asportantur, decima dicitur in Lusitania, quod decima pars soluitur. Et alia insuper soluitur in sisam, quam ibi vocant, hic verò alcaualam. 785. C.
 Tributum peculiare soluitur ex rebus asportatis ex India, Basilica regione, & ex Aethiopia. 786. D.

Tributa varia, que in hoc regno, & in alijs Hispaniarum soluntur, tam ex rebus, que mari asportantur, ac extrahuntur, quam ex alijs rebus. 786. D.
 Tributa continuum regnerum. 787. D.
 Tributa ex lanis huius regni. 788. B.
 Tributa varia ad portorium, seu pedagiū attinentia. 788. C.
 Tributum montado quid. 788. D.
 Tributum guidegium quid. 789. A.
 Tributum solinarium quid. Et aliud piscibus impositum. 789. C.
 Tributorum vestigialum, pressé sumptorum, à solutione nullus est exemptus, nisi peculiariter eximatur. Fidelgros, quos in hoc regno vocant, exempti ab eorum solutione non sunt. Ecclesiastici verò sunt exempti, nisi dum negotiantur. 789. D.
 Tributum alcaualæ. Vide alcaualæ.
 Tributum quod ex accessu ad aliquem locum alioquin debetur, non debetur, si navis necessitate compulsa, ut hostium, aut tempestatibus, eo accedat, neque ibi merces vendat. 805. D. 807. B.
 Tributum non debetur ex libris, qui alij de in hoc regnum inferuntur. Neque debetur alcaualæ ex libris. 816. C.
 Tributum Lusitanæ impositionis, quid, quibusque in locis soluitur. 826. B.
 Tributa qui imponere possunt. 828. C.
 Tributa imponens sine legitima ad id potestate, quas penas incurrat, et quæ hodie excommunicatus de cana Domini. 830. D.
 Tributum ut sit iustum ac debeat, imponi debet ex iusta causa, & que talis sit censenda: neque plus imponi debet, quam causa exigat, neque cessante, cessare debet, nisi ad sit alia iusta. 831. B.
 Tributum gravius, quam postulat causa legitima, atque adeo iniustum, imponat princeps, aut concedant procuratores, & peccant contra iustitiam, & restituere tenentur populo incrementum. 833. A.
 Tributum si ad defensionem cōcedatur, & princeps sua negligentia non defendat, restituere tenetur subditis damna inde sequuta. 833. B.
 Tributa quovisque populos principi prestare debeat, siue absque sua culpa, siue sua præterita culpa, eis indigeat. Et ad que princeps subditis teneatur, & cum quanto restituendi onere. 833. D.
 Tributa nova exigendi princeps qui se periculo

INDEX.

- periculo exponit inordinatis largitionibus ac sumptibus, contra iustitiam aduersus subditos grauissimè peccat, 835.B.
- Tributum si impositū sit in perpetuum quasi in pactam, non cessat, cessante causa ob quā fuit impositū. Et quando æquitas elicit, vt minueretur: aut certe incrementum asseruari deberet in reipublicæ bonum. 833.D.
- Tributa quæ mercatores soluunt ex mercibus, non tam ipsi, quàm emptores mercium ex ipsis, soluunt. 837.A.
- Tributum si princeps accipit pro aliquo, quod concedit, aut remittit, si nō sit concessis, aut remissis, restituere tenetur, quod in tributum loco eius accipit. 837.C.
- Tributum vt iustum sit ac debeat, quæ forma, & quæ proportionalis æqualitas seruanda. 838.A.
- Tributum seruitij huius regni, & alia, colligendi modus sita imposita, cur damandus non videatur. Etiam quo ad externos. 839.A.
- Tributum vectigalis, aut quasi vectigalis, acauallæ, solum ex rebus, quæ negotiationis causa asportantur, extrahitur, ac venduntur, solui deberet, si sufficiens illo ita soluto, subueniretur bono communi. 841.D.
- Tributum idem licitè imponi potest, vt ex alijs etiam rebus soluatur, quando aliter non sufficiet subueniri bono communi. Et cur iniquum non sit, ex toros etiam illud soluere. 842.A.
- Tributum vt licitè ab aliquo exigatur, necesse est, vt is exemptus non sit ab eo soluendo. 844.D.
- Tributorum à solutione exempti sunt Ecclesiæ & Ecclesiastici, etiam quo ad bona ipsorum patrimonialia. 844.D.
- Tributa Ecclesijs & Ecclesiasticis imponentes, ab eis exigentes, ac recipientes, aut ad id cooperantes, quas penas incurran. 845.B.
- Tributa vt eis imponi non possint, quid Ecclesiarum & Ecclesiasticorum nōmine intelligatur. 849.D.
- Tributa soluere non tenetur religiosus nouitius de suis bonis patrimonialibus. 850.C.
- Tributa multo magis non debent nostri religiosi, qui, peractis duobus probationis annis, vota emiserunt, de bonis quorum dominij ante professionem aliquando retinent. 851.B.
- Tributum non debent de bonis suis patrimonialibus, qui beneficium obtinent Ecclesiasticum, etiam si sacros ordines non habeant. 851.B.
- Tributa soluūt in Hispanijs initiati omnes minoribus solis ordinibus, qui beneficium non habent Ecclesiasticum. 852.C.
- Tributa quibus in euentibus licitè ex Ecclesiasticis accipiuntur. 854.B.
- Tributo si affecta onere mero reali ipsius rei, res aliqua in Ecclesiam, aut in Ecclesiasticum pertranseat, solui ex illa adhuc debet tributum. 856.C.
- Tributa quæ soluere non teneatur Ecclesiæ, & Ecclesiastici, esto sint in commune bonum ipsius cum laicis: & ad quæ contribuere teneantur. 857.A.
- Tributum, seu contributionem, prestare possunt Ecclesiæ, & Ecclesiastici ex rationabili causa, rempublicam secularem adiuuando. Consensus tamen ad id requiritur Summi Pontificis: nisi esset periculum in mora: nam tunc sufficeret consensus Episcoporum, & cleri. Et quando sub culpa lethali subuenire eo modo teneantur. 858.D.
- Tributa vt Ecclesiastici soluant, inuvalida est quæcunque consuetudo. 859.C.
- Tributorum à solutione eximi aliqui rationabili ex causa possunt, etiam quo ad suam posteritatem. Sinè rationabili verò causa eximi à principe non possunt. Nullus autem exemptus censetur, nisi probetur. 860.B.
- Tributorum à solutione exemptio licet vendi licitè aliquando possit, quin & iura tributorum, grauamque censibus possint, raro tamè & ex virgenci causa id fieri debet. 861.D.
- Tributum quovsq; licitè imponitur iusto bello deuictis. 863.C.
- Tributa iusta licitè imponunt, aut augent, principes suis subditis, neque id prohibetur Bulla cæne Domini. 863.D.
- Tributa iniuste imposita, si non soluuntur, peccatum est ex suo genere lethale, cum restituendi onere. Penæ tamen incurse non debentur ante latam sententiam. 864.C.
- Tributa si sint iniusta, peccant exigentes, cū restituendi onere. Ea excommunicatione cæne Domini incidunt. Et quovisq; licet ea denegare. 866.B.
- Tributa

INDEX.

- Tributa vetera quovisq; censenda iusta, in eisq; locum habeat præscriptio ex parte principis. 667. B.
- Tributa nova, de quorum iustitia non constat illicitè petuntur, & cum restituendi onere, & quo vsq; denegari possint. Et quid de exactoribus loco principis. 868. D.
- Tributorum ad præxim, confessionum præsertim multa de tributis dicuntur. 870. B.
- Tributis, quæ Regi solvere quis tenetur, si licitè possit facere compensationem, potest illam etiam facere, esse Rex locata tributa alteri habeat. Secus in tributis alteri venditis, aut alio titulo ritè alienatis. 878. D.
- Tributum quando Rex ex iusta superueniente causa licitè exactus & auctius exigit, non possunt idem efficere, qui idem tributum aliquorum oppido ritè acquisitum antea habebant. 880. B.
- Tributum si quod licitè mercatores interdu ex mercibus defraudent, curandum est à confessorijs, ne illud iterum recipiant ab emptoribus earum mercium in pretio. 880. D.
- Tributa circa solutione si facta sunt consentio cum publicano, quando non constat esse omnino iniustum, soluendum illi est in foro conscientie, quod cum illo fuerit convento. 881. A.
- Tributum si aliquis iniuste ex aliquibus mercibus non soluit, non tenetur illud solvere, in quem merces titulo emptionis, aut alio transierunt: neque in foro exteriori potest fieri exequutio aduersus eum, nisi facta prius in bonis eius, qui illud defraudauit. 882. A.
- Tributum alcavalæ ex rebus mobilibus venditis ubi soluendum, & cui soluendum sit, aut non sit. 885. B.
- Tributum non debet exemptus ab illo, qui per non exemptum aliquid vendit, asportat, aut extrahit. Illud verò debet non exemptus, qui per exemptum illa exercet. 901. B.
- Tributorum exactores, & ad id custodes si munus suum debite non exequantur, ad quam restitutionem teneantur. 920. A.
- Tutor.
- Tutor auctoritatem potest præstare minis.
- noni in commodum ipsiusmet tutoris, quando directè auctoritatem præstat ad minoris commodum, & indirectè ac per resultantiam ad suum. 341. D.
- Vedigal.**
- Vedigal pressè quid. 774. A.
- Vedigal, gabella, aduana, & portorium quid. 784. D.
- Vedigal quantum iure communi soluebatur, & ex quibus rebus non soluebatur. 785. B.
- Vedigal ex rebus, quæ mari asportantur, decima dicitur in Lusitania, quod decima pars soluitur. Et talia decima in super soluitur in sissam, quam ibi vocant, hic alcavalam. 785. C.
- Vedigal peculiare soluitur ex rebus asportatis ex India, Brasilia regione, & ex Aethiopia. 786. D.
- Vedigalia varia, quæ in hoc regno, & in alijs Hispaniarum soluuntur, tam ex rebus, quæ mari asportantur ac extrahuntur, quam ex alijs rebus. 786. D.
- Vedigalia consinium regnorum. 787. D.
- Vedigalia ex lanis huius regni. 788. C.
- Vedigalia varia ad portorium, seu pedagium attrinentia. 788. C.
- Vedigalium pressè sumptorum à soluto ne nullus est exemptus, nisi peculiari ter eximatur. Hidalgo, quos in hoc regno vocant, ab eorum solutione non sunt exempti. Ecclesiastici verò exempti sunt, nisi dum negantur. 789. B.
- Vedigalia, quæ ex accessu ad aliquem locum alioquin debentur, non debentur si navis necessitate compulsa, vel hostium, aut tempestatis, eo accedat, neq; ibi merces vendat. 805. D.
- Vedigal, aut quasi vedigal alcavalæ, solum ex rebus, quæ negotiationis causa asportantur, extrahuntur, aut venduntur, solui debet, si sufficienter illo ita soluto, subueniretur bono communi. 841. D.
- Vedigal, aut quasi vedigal alcavalæ, licet imponitur, ut ex alijs etiam rebus soluitur, quando aliter non sufficienter bono communi subuenitur. Et tunc iniquè non sit exterius etiam illud solvere. 842. A.
- Venitio.**

INDEX.

Venditio.

Venditæ rei fructus ad quem pertineant. 505. B.

Vendi an censeatur equus, aut mula, cum fræno, sella & ornamentis, quibus quando venduntur sunt affecti. 814. D.

Venditi, seu ex vendito actio competit, ut impleantur pacta incontinenti addita venditioni, si addita sint velut in recompensationem partis pretij: secus si non in talem recompensationem sint addita. 911. D.

Venditio rei cum pacto in fauorem venditoris, efficit illam minoris valoris quoad talem venditionem. 916. D.

Venter in possessionem missus.

Vide Carbonianum edictum.

Utrum.

Vota realia defuncti implere tenentur hæredes de bonis hæreditarijs, dummodò non contingant legitimas ipsi in eis bonis debitas: non verò de bonis vincularis, quibus defunctus quous imponere non potuit. 394. A. 399. B.

Vfusfructus.

Vfusfructus bonorum matris, aut cuiusvis aliterius, quibus filius familias, aut filia, validè renúciauit antequàm dominium illorum consequeretur, mortua matre, non pertinet ad patrem familias. Si autem, nihil impediens tali renunciatione, dominium eorum bonorum deveniret ad eum filium familias, aut filiam, vfusfructus pertineret ad patrem. 62. C.

Vfusfructus ad patrem in bonis filij familias attinens, estò is filius de tertio suorum bonorum in vltima voluntate instituat maioratum ac moriatur, per segerat is vfusfructus apud patrè toto tempore vitæ suæ. 23. C.

Vfusfructus quando finitur, qui fructus rei vfusfructuariæ pertineant ad proprietarium, & qui ad vfusfructuarium, hæredesve illius. 503. D.

Vfusfructus maioratus, aut alterius iurisdictionis, quando finitur & consolidatur cum proprietate, neque ad maritum attinebat tanquam dos vxoris, quousque penzæ fiscales ex delictis commissis ante eum vfumfructum finitum, ad proprietarium spectent. 515. B.

Vfusfructuarius quos sumptus litis oborte circa rem, qua fruitur, facere tenetur. 624. D.

Uxor.

Uxor institui potest sine viri facultate maioratum, & meliorare vltima voluntate, quæ non sit donatio causa mortis. Donatione verò causa mortis, aut contractu inter viuos, institui illum non potest validè, nec meliorare, nisi ex consensu viri, aut iudicis, viro absente, aut irrationabiliter non consentiente. 225. D.

Vxoris renuocatio maioratus, aut meliorationis, sine viri facultate facta vltima voluntate, quæ non sit donatio causa mortis, valida est. Secus si sine viri consensu facta sit donatione causa mortis, aut contractu inter viuos, nisi accedat iudicis facultas ob viri absentiam, aut quòd vir irrationabiliter nõ velit eam præstare. 226. C.

FINIS.

LAVS DEO.

mi

MOLINA

DE

Maio 17th

5

624